

**ТРИНАЕСТИ МЕЂУНАРОДНИ
НОВОСАДСКИ КЊИЖЕВНИ
ФЕСТИВАЛ
THE THIRTEENTH INTERNATIONAL
NOVI SAD LITERATURE
FESTIVAL**

**27–30. августа 2018. године * Нови Сад
27th–30st August 2018 * Novi Sad**

**Међународна књижевна награда Нови Сад
International Literary Award of Novi Sad
Бранкова награда * Branko's Award
Савремена шпанска поезија у фокусу
Contemporary Spanish poetry in focus
Симпозијум Књижевност и зло
Symposium Literature and evil
Разговори у клубу Абсопут * Talks at the club Absolut
Поезија на балкону * Poetry on the balcony**

**Друштво књижевника Војводине
Association des écrivains de Voïvodine
Association of Writers of Vojvodina
Braće Ribnikar 5, 21000 Novi Sad, Serbia
www.dkv.org.rs * e-mail: zlatnagrada@neobee.net * +381 21 6542 432
www.facebook.com/InternationalNoviSadLiteratureFestival**

шта зна поезија
what does poetry know

**ТРИНАЕСТИ МЕЂУНАРОДНИ НОВОСАДСКИ
КЊИЖЕВНИ ФЕСТИВАЛ****27–30. август 2018****Друштво књижевника Војводине, Нови Сад, Србија**

Тринаести Међународни новосадски књижевни фестивал поред великог броја песника из земље и иностранства посебно представља шпанску поезију.

Међународни новосадски књижевни фестивал је за дванаест година представио преко 860 песника и књижевника (од прозних писаца до критичара и филозофа), преко 150 преводилаца, око 150 музичара, обликујући се као један од најквалитетнијих књижевних догађаја у Србији и у региону. Сваке године фестивал окупује од 1500 до 2000 посетилаца, представљајући Нови Сад као град изузетне књижевне културе.

Фестивал ће одржати од 27. до 30. августа. Места одржавања ће бити: Кафе Бистро, Позориште младих, Кафе Изба, Библиотека града Новог Сада, Клуб Абсолют, балкони у Змај Јовиној, Бачка Паланка, Сремска Митровица.

Око 20 страних писаца (из Шпаније, Енглеске, Француске, Немачке, Русије, Португалије, Пољске, Мађарске, Данске и др) и преко 30 из Србије наступиће у средишњим програмима Фестивала. У процес ће бити укључено 15 преводилаца, учествоваће и око 30 музичара. Гост фестивала биће Шпанија.

Шпанска поезија биће представљена у Градској библиотеци у Новом Саду. Објављена је Антологија савремене шпанске поезије (дванаест песника) у избору Хесуса Авгада (Мадрид, 1974). Сваки песник у антологији је представљен са 10 песама у преводу Душке Радивојевић, Тијане Пиштигњат и Милене Зиројевић.

Песници заступљени у антологији су: Олвидо Гарсија Валдес (Santianesde Pravia, 1950); Аурора Луке (Almería, 1962); Шантал Мајар (Bruselas, 1951); Франсиско Руис Ногера (Frigiliana, Málaga, 1951); Менђу Гутијерес (Madrid, 1957); Хосе Ангел Сиљеруело (Barcelona, 1960); Едуардо Мора (Barcelona,

1962); Алваро Гарсија (Málaga, 1965); Исабел Боно (Málaga, 1964); Хуан Антонио Гонсалес Иглесијас (Salamanca, 1964); Ада Салас (Cáceres, 1965); Миријам Рејес (Orense, 1974).

Песници који ће наступити на Фестивалу су: Хосе Ангел Сиљеруело, Миријам Рејес, Хесус Авгада, Шпанија; Кристофер Рид, Енглеска; Таис Ернтофт, Данска; Марија Жоао Кантињо, Португалија; Кристина Молнар Рита, Мађарска; Орелиа Ласк, Француска; Моника Ринк, Маркус Ролоф, Клаудија Габлер, Немачка; Наталија Борисовна Априљскаја и Николај Викторович Јерјомин, Русија; Јан Кшиштоф Пјасецки, Пољска; Милан Ненадић, Ева Харкаи Ваш, Веселин Мишњић, Бранислав Живановић, Србија и добитница Бранкове награде Барбара Делаћ, Црна Гора. Симпозијум ће бити посвећен теми Књижевност и зло. Учествоваће: Алпар Лошонц, Драган Проле, Владимир Гвозден, Корнелија Фараго, Виктор Радун, Срђан Дамњановић, Бојан Јовановић, Дамир Смиљанић.

Дијалошко представљање писаца одржаће се у кафеу Абсолют у Змајовиној. Разговоре ће водити критичари и

преводиоци Јан Красни, Стеван Брадић, Драган Бабић, Душка Радивојевић и Милица Станковић.

Тринаести пут ће бити уручена Међународна награда за књижевност Нови Сад. У оквиру фестивала биће додељена 58. Бранкова награда у Градској библиотеци у Новом Саду.

Песници у фокусу на Фестивалу су Кристофер Рид, Енглеска; Моника Ринк, Немачка; Марија Жоао Кантињо, Португалија и Орелиа Ласк, Француска.

На Фестивалу током три дана одржаће се преко 30 књижевних и музичких програма.

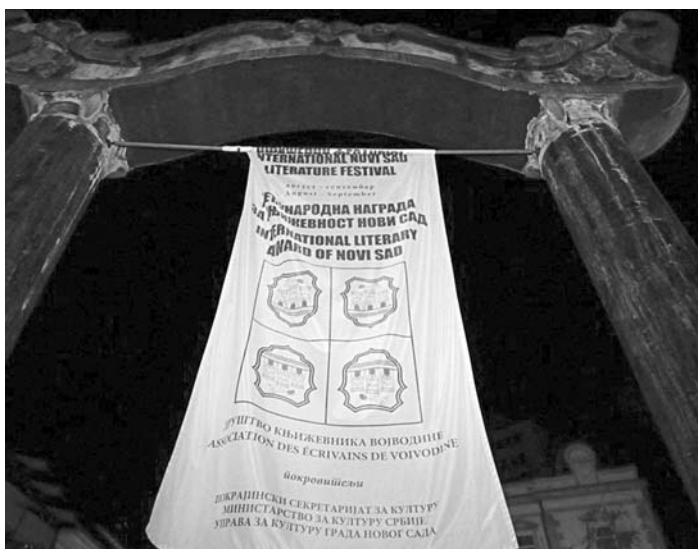
Репрезентативни избор ауторских прилога, од поезије до критичких радова, реализованих на Фестивалу, биће објављен у две свеске Златне греде.

Штампан је садржајан Каталог фестивала, плакате, заставе. Фестивал ће организовати представљање својих активности на сајту ДКВ и на Фејсбуку.

Фестивал у пуној мери остварује своје циљеве омогућајући проширивање и богаћење културних веза са светом.

Због финансијских потешкоћа трајање Фестивала је смањено на три дана, одустало се од слем такмичења, уручење Бранкове награда ће бити одржано у Новом Саду.

Фестивал је добио помоћ од Министарства културе Републике Србије, Градске управе за културу Новог Сада и Покрајинског секретаријата за културу.

THE THIRTEENTH INTERNATIONAL NOVI SAD LITERARY FESTIVAL

27th–30th August 2018

Association of Writers of Vojvodina, Novi Sad, Serbia

The Thirteenth International Novi Sad Literary Festival is going to be held in Novi Sad, from 27th to 30th August 2018.

This is a literature festival featuring poets and critics who represent and promote contemporary literature. More than 860 writers from Serbia and abroad participated in the previous twelve Festivals, and the impressions of all the participants were very good. They were all satisfied with their stay in Novi Sad and the program of the Festival (participants were from England, France, Ireland, Russia, Germany, Mexico, Colombia, Bulgaria, Spain, Ukraine, Italy, USA, Austria, Switzerland, Norway, Hungary, Sweden, Czech Republic, Portugal, Poland, Croatia, Slovakia, Montenegro, Romania, Turkey, Sudan, Bosnia, Denmark, Nigeria, Morocco etc.).

The program of the Festival includes afternoon and evening readings and discussions at various venues throughout the city, as well as visiting other towns in Serbia. The readings represent national literatures, groups of authors or single authors. The main event is the evening reading on the Kafe Bistro, Youth Theater, City library of Novi Sad, Caffé Absolut, Caffé Izba etc.

Every year, a symposium is held to discuss important contemporary literary themes. This year's theme is Literature and evil.

For the eighth time, Festival will welcome a guest country for the purpose of more complete representation of that country's contemporary poetry. This year, the guest of the Festival is Spain with prestigious authors who will read their poetry at the Festival. We will publish an anthology of

contemporary Spain Poetry (twelve poets).

The participants will be visit the monasteries on Fruška Gora (a mountain near Novi Sad).

Novi Sad is the capital of the Province of Vojvodina and the second biggest city in Serbia. Its population is over 450,000. It is an important economic, culture and university centre. The centre of the city was built during the 18th and 19th century, and on the opposite bank of the Danube, there is a magnificent fortress built in the 17th century. The monasteries on Fruška Gora were built in the period from the 14th to 18th century. A small town of Sremski Karlovci is situated on Fruška Gora. The Serbian Romanticism started in Sremski Karlovci and Novi Sad, and lasted from 1847 till 1870. It was led by poet Branko Radičević and, after him, Jovan Jovanović Zmaj and Laza Kostić. The objectives were to promote the language reform of Vuk Karadžić who modernized Serbian language and introduced the vernacular Serbian into literature, anticlassical rebellion and introduction of a new sensibility and aesthetics into Serbian literature.

In Novi Sad, besides ethnic Serb majority, there are representatives of several ethnic groups, the biggest of which are Hungarians. They too have educational, cultural and informative institutions.

During the Festival, a ceremony of awarding the prize Branko's award to the Young Serbian poet of the Year will be held in City Library of Novi Sad.

Every year, International Literary Award Novi Sad is given to a world-renowned living poet or novelist for his poetic oeuvre or life achievement in the field of poetry (Christoph Meckel, Jean-Pierre Faye, Ben Okri, Sean O'Brien, Lyubomir Levchev, Kathrin Schmidt, Krzysztof Karasek, Mircea Cartarescu, Antonio Deltoro, Guy Goffette, Thomas Boberg, Johan Jönson).

The Festival is supported by Serbian Ministry of Culture, The Department of Culture of Province of Vojvodina and Novi Sad City Council.

ДРУШТВО КЊИЖЕВНИКА ВОЈВОДИНЕ
ASSOCIATION DES ÉCRIVAINS DE VOÏVOUDINE • SERBIA

Brace Ribnikar 5, 21000 Novi Sad • www.dkv.org.rs • e-mail: zlatnagrada@neobee.net
www.facebook.com/InternationalNoviSadLiteratureFestival

Министарство културе Србије / Serbian Ministry of Culture • Управа за културу Новог Сада /
Novi Sad City Council of Culture • Секретаријат за културу АП Војводине /
The Department of Province of Voivodina

САДРЖАЈ / CONTENTS

ТРИНАЕСТИ МЕЂУНАРОДНИ
НОВОСАДСКИ КЊИЖЕВНИ
ФЕСТИВАЛ

3

THE THIRTEENTH
INTERNATIONAL NOVI SAD
LITERATURE FESTIVAL

4

ДИВЉЕЊЕ ЈЕ

У КЊИЖЕВНОСТИ ЈАЛОВО

Интервју са Хосеом Анхелом

Сиљеруелом

7

LA ADMIRACIÓN EN LA
LITERATURA ES ESTÉRIL

Entrevista con José Ángel

Cilleruelo

8

THE ADMIRATION
IN LITERATURE IS STERILE

Interview with José Ángel

Cilleruelo

10

Хосе Анхел Сиљеруело

José Ángel Cilleruelo

11

12

Миријам Рејес

Miriam Reyes

12

12

ПРЕЗИР НАЦИОНАЛНЕ
ШТАМПЕ ПРЕМА ПОЕЗИЈИ ЈЕ

ФЕНОМЕН КОЈИ СВЕ ВИШЕ

УЗНЕМИРУЈЕ

Интервју са Кристофером

Ридом

13

THE DISDAIN OF THE NATIONAL
PRESS FOR POETRY IS AN EVER

MORE DISMAYING

PHENOMENON

Interview with Christopher

Reid

15

Кристофер Рид

Christopher Reid

16

16

Марија Жоао Кантињо

Maria João Cantinho

16

17

Таис Ернтофт

Tais Erntoft

17

17

Орелиа Ласк

Aurélia Lassaque

17

18

НАРАВНО, СРЕЋА ЈЕ ИЛУЗИЈА,
АЛИ ДОБРА

Интервју са Моником Ринк

19

OF COURSE, HAPPINESS IS AN
ILLUSION, BUT IT'S A GOOD ONE

Interview with Monika Rinck

19

Моника Ринк

Monika Rinck

20

20

Наталија Борисовна

Апрељскаја

Natalia Borisovna

Apreljskaja

20

21

Молнар Кристина Рита

Molnár Krisztina Rita

21

21

Ненадић Милан

Milan Nenadić

22

22

Маркус Ролоф

Marcus Roloff

22

22

Јан Кшиштоф Пјасецки

Jan Krzysztof Piasecki

23

23

Ева Харкаи Ваш

Eva Harkai Vaš

24

24

Хесус Агвадо

Hesus Aguado

24

25

САОПШТЕЊЕ О ДОБИТНИКУ
БРАНКОВЕ НАГРАДЕ

БАРБАРИ ДЕЛАЋ

Образложење жирија

за доделу 58. Бранкове

награде Друштва књижевника

Војводине

26

26

ПОЕЗИЈА ЈЕ ЖИВА

И СЛОБОДНА

Интервју са Барбаром Делаћ

добитником овогодишње

Бранкове награде

27

27

POETRY IS ALIVE AND FREE

Interview with Barbara Delač,

this year's recipient of the

Branko's Award

28

28

Барбара Делаћ

Barbara Delač

28

28

Веселин Мишњић

Veselin Misnić

29

29

Јерјомин Николај

Викторович

Jerjomina Nikolaj

Viktorovich

29

29

Клаудија Габлер

Claudia Gabler

30

31

Срђан Дамњановић

Srđan Damnjanović

31

31

Корнелија Фараго

Faragó, Kornélia

31

32

Ђерић, Зоран

Đerić, Zoran

32

33

Гвозден, Владимир

Gvozden, Vladimir

33

33

Станковић Милица

Stanković Milica

34

34

Милена Зиројевић

Milena Zirojević

34

34

Лшонц, Алпар

Losoncz, Alpár

34

35

Проле, Драган

Prole, Dragan

35

36

Тијана Пиштигњат

Tijana Pištignjat

36

36

Душка Радивојевић

Duška Radivojević

36

37

Смиљанић, Дамир

Smiljanić, Damir

37

37

Марија Шимоковић

Marija Simoković

37

38

Бојан Јовановић

Bojan Jovanović

38

39

Кецман, Давид Дако

David Kecman Dako

39

39

Милена Алексић

Milena Aleksić

40

40

Драган Бабић

Dragan Babić

40

40

Стеван Брадић

Stevan Bradić

40

40

Јован Зивлак

Zivlak, Jovan

41

41

Јан Красни

Jan Krasni

42

42

Валентина Клинка Зечевић

Valentina Klinko Zečević

42

42

Миодраг Петровић

Miodrag Petrović

42

42

Виктор Радун Теон

Viktor Radun Teon

43

43

Живановић, Бранислав

Živanović, Branislav

43

43

PROGRAM

PROGRAMME

44

45

**ДИВЉЕЊЕ ЈЕ
У КЊИЖЕВНОСТИ
ЈАЛОВО****Интервју са Хосеом Анхелом
Силџеруелом (José Ángel
Cilleruelo)****Разговарао Јован Зивлак**

Шпанија је једна од водећих земаља са својом модерном поезијом која значајно утиче на перцепцију поетских стварности различитих култура Европе и читавог света. Од добитника Нобелове награде Висентеа Алеиксандреа, Хорхеа Гиљена или Федерика Гарсије Лорке... Да ли је по вашем осећању њен утицај и даље продуктиван?

Да, то је тачно. Шпанска поезија имала је два златна века, односно две епохе од светског значаја. Једна је барок, а друга је била на прелазу XIX и XX и током прве трећине XX века. Антонио Мађадо и Хуан Рамон Хименес с једне и Генерација 27. с друге стране потврђују поетско раздобље такве висине која данас изгледа скоро као испад. Проблем писања после златног века у томе је што стваралачке форме делују као већ коначне. Ниједан песник не може додати ни зарез делу, рецимо, Гарсије Лорке. То је савршена конструкција. Дивљење је, међутим, за књижевност јалово. Оно допушта само опонашање. Следећа генерација, шпанска послератна, нашла се у тој неприлици. И резрешили су је на изврстан начин. Неки песници у својој младости опонашали су ауторе Генерације 27. али, пошто су убрзо схватили да тај пут води у пропаст, није им био проблем да се врате мање блиставим поетским формама (говорном језику и свакодневним темама) да би пронашли себе. Тај пример дао је исто тако снажно наслеђе као дивљење песницима златног века. Свака генерација треба да открије свој универзум, а он није увек тако далеко од онога који су досегли велики песници. Понекад се најпродуктивнији пут састоји у враћању.

Бергсон је говорио о времену, искуству које дословно прожме човека дубином доживљаја вечности у тренутку објективног времена. Говорио је да је трајање неизрециво и да се може представити само посредно, преко слика које никада не могу разоткрити целину. Може се спознати само простим наслућивањем маште. Да ли је ваша поезија снажно фокусирана на тренутак?

Време – или, боље речено, проток времена – то је била велика тема XX века и нешто што је деловало као неоспоран домет. Сећам се да сам као младић био потиштен због старења људског бића. С годинама сам, међутим, открио да је старење само анегдота. Оно што је битно то је живљење у садашњем времену. А садашњост није својина времена, које може рачунати само на неухватљиву прошлост и будућност, него простора. Место је истински сиже људског живота. Време нас веома мало измени, место нас преображава непрестано. То је подручје промишљања моје поезије која одувек проналази филозофску потпору у Бергсону, поготово у његовом концепту субјективног времена.

*Ваша поезија приказује
фрагментарне слике*

индивидуалног и колективног живота окруженог меланхолијом у сновима о спасењу. Како видите вашу песничку улогу у контексту савремене шпанске поезије?

Чини ми се луцидном и тачном дефиниција моје поезије. Управо то је оно што увек покушавам да изразим својим стиховима. Моју улогу у савременом контексту теже ми је да одредим. У младости учествовао сам у песничким покретима с јасном идејом о њиховој смелости, али развијати се значи постајати, мало помало, усамљеник. Критичари се труде да сврстају песнике у спортске врсте, али за мене је то увек била варка. У зрелости песник је обично већ изгубио сваки контекст о који се некада ослањао.

*Занима нас које савремене
шпанске песнике сматрате
најзначајнијима?*

Моји пријатељи на Фестивалу су двоје сјајних песника, Миријам Рејес (Miriam Reyes) и Хесус Агвадо (Jesús Aguado). Дивим се многим својим савременицима које декадама пратим како граде своје дело, што је можда најужбудљивије искуство за читаоца поезије. Навешћу сада Аурору Луке (Aurora Luque), Едуарда Могу (Eduardo Moga), Олвидо Гарсија

Валдес (Olvido García Valdés),
Хуана Карлоса Местреа (Juan
Carlos Mestre), Дионисију Гарсија
(Dionisia García), Жордија Доcea
(Jordi Doce), Клару Ханес (Clara
Janés), Фермина Ерера (Fermín
Herrero), Исабел Боно (Isabel
Bono) и Висентеа Валера (Vicente
Valero) од многих.

*Какво значење и значај има
поезија у савременом шпанском
друштву? Да ли поезија на неки
начин има привилеговану улогу?*

У послератном периоду и
након диктатуре поезија је имала
истакнуто место у шпанском
друштву. Престиж је задржала у
време транзиције али постепено
је губила друштвени значај пред
другим, комерцијалнијим
књижевним родовима, и
поготово пред инвазивном
употребом дигиталних носача и
мреже. У садашњем тренутку
њен друштвени утицај је низак а
присуство песника готово је
занемарљиво.

*Како шпанско друштво
помаже поезију и песнике?
Награде, часописи,
универзитетска места,
издаваштво?*

Пред губитком друштвеног
престижа поезије као књижевног
рода, поезија с великим
достојанством преживљава
трудом песника, издавача,
књижара и читалаца чије је
истрајно и посвећено деловање
умело да побегне од сваког знака
пропадања. Независни издавачи
непоколебљиво одржавају своје
каталоге и новитете који
природно долазе, нове књижаре
то допуњују организовањем
књижевних вечери будући да
њихово сопствено
преживљавање зависи од
непосреднијег контакта са
читаоцем. Поједине институције
и даље организују циклусе
читања поезије мада је криза
озбиљно утицала на ту
укорењену навику шпанске
културне публике. Књижевне
награде су и даље начин да
млађи песници дођу до својих
штампаних издања. Поезија
одолева и креативно се развија
са сваким издањем.

*

LA ADMIRACIÓN EN LA LITERATURA ES ESTÉRIL **Entrevista con José Ángel** **Cilleruelo, ganador este año del** **Premio Internacional** **de Novi Sad** **Entrevistador Jovan Zivlak**

*España es uno de los países líderes
con su poesía moderna que afecta
significativamente la percepción de
las realidades poéticas de diversas
culturas en toda Europa y el mundo.*
Del ganador del Premio Nobel
Vicente Aleixandre, Jorge Guillén o
Federico García Lorca... ¿Sientes que
su propio impacto sigue siendo
productivo?

Sí, es cierto. La poesía española
ha tenido dos Siglos de Oro, es
decir, dos épocas cuya importancia
tiene un relieve universal. Una fue
el Barroco, y la segunda ocurrió en
el tránsito del siglo XIX al XX y
durante el primer tercio del XX.
Antonio Machado y Juan Ramón
Jiménez, por una parte, y toda la
Generación del 27, por otra,
conforman un período poético de
una altura que parece hoy casi
excesiva. El problema de escribir
después de un Siglo de Oro es que
las formas creativas se presentan
como ya concluidas. Ningún poeta
puede añadirle ni una coma a la
obra, por ejemplo, de García Lorca.
Es una construcción perfecta. La
admiración por ella resulta, sin
embargo, estéril para la escritura.
Solo admite imitaciones. La
generación siguiente, la de la
posguerra española, padeció esta
situación. Y la solucionaron de
unamaneiraexcelente. Algunos
poetas imitaron a los autores del
27 en su juventud, pero
inmediatamente se dieron cuenta
de que ese camino acababa en un
abismo, y no les importó regresar a
formas poéticas menos fulgurantes
(un lenguaje coloquial y temas
cotidianos) para encontrarse
consigo mismo. Este ejemplo ha
resultado una herencia tan decisiva
como la admiración por los poetas
áureos. Cada generación ha de
descubrir su universo, que no
siempre está más allá de lo
logrado por los grandes poetas.
A veces el camino más productivo
consiste en regresar.

*Bergson habló sobre el tiempo, la
experiencia que, literalmente,
impregna a un individuo por
loprofundamente que pueden
experimentar la eternidad en el
momento del tiempo objetivo.*
Estaba hablando de que la duración
es inefable y solo se puede mostrar
indirectamente a través de imágenes
que nunca pueden revelar una
imagen completa. Solo se puede
captar a través de una simple
intuición de la imaginación. ¿Su
poesía, hay un fuerte enfoque en el
momento?

El tiempo – o mejor, el paso del
tiempo – ha sido el gran tema del
siglo XX y un legado que parecía
indiscutible. De joven recuerdo
haber vivido angustiado por el
envejecimiento del ser humano.
Con los años, sin embargo, he
descubierto que envejecer es solo
una anécdota. Lo importante está
en la vivencia del tiempo presente.
Y el presente no es una propiedad
del tiempo, que solo cuenta con
los insasibles pasado y futuro, sino
del espacio. El lugar es el
verdadero argumento de la vida
humana. El tiempo nos modifica
muy poco, el lugar nos transforma
siempre. Este es el ámbito de
reflexión de mi poesía, que
siempre ha encontrado un apoyo
filosófico importante en Bergson,
sobre todo, en su concepto del
tiempo subjetivo.

*Su poesía presenta imágenes
fragmentadas de vidas individuales
y colectivas rodeadas de melancolía
soñando con la salvación. ¿Cómo*
ves tu papel poético en el contexto
de la poesía contemporánea de
España?

Me ha parecido lúcida y exacta
la definición de mi poesía. De
hecho, es lo que he pretendido
reflejar siempre en los versos. Mi
papel en el contexto
contemporáneo me cuesta más
concretarlo. De joven participé en
movimientos poéticos con una
idea muy clara de su audacia, pero
crecer es convertirse, poco a poco,
en un ser solitario. Los críticos se
empeñan en reunir a los poetas en
alineaciones deportivas, pero
siempre me ha parecido un
espejismo. En su madurez, un
poeta suele haber perdido ya

todos los contextos que le
amparaban.

*Estamos interesados en
decirnos qué poetas españoles
contemporáneos ves como los más
importantes.*

Mis dos compañeros en el
Festival son dos poetas
espléndidos, Miriam Reyes y Jesús
Aguado. Admiro a muchos de mis
contemporáneos, a quienes llevo
décadas siguiendo paso a paso la
construcción de sus obras, que tal
vez sea una de las experiencias
más apasionantes para un lector
de poesía. Cito ahora a Aurora
Luque, Eduardo Moga, Olvido
García Valdés, Juan Carlos Mestre,
Dionisia García, Jordi Doce, Clara
Janés, Fermín Herrero, Isabel Bono
o Vicente Valero, entre otros
muchos.

*¿Cuál es el significado y la
importancia de la poesía en la
sociedad actual de España?*

*¿Tiene la poesía de alguna
manera un papel privilegiado?*

Durante la posguerra y el final
de la dictadura la poesía alcanzó
un protagonismo indiscutible en la
sociedad española. El prestigio se
mantuvo durante la transición,
pero paulatinamente ha ido
perdiendo valor social frente a
otros géneros literarios más
comerciales, y sobre todo frente al

uso invasivo de los soportes
digitales y de la red. Ahora mismo,
su incidencia social es baja y la
capacidad representativa de los
poetas resulta casi nula.

*¿Cómo la Sociedad de España
apoya la poesía y los poetas?
Premios, revistas, lugares en
universidades, publicaciones.*

Frente a la pérdida de prestigio
social de la poesía como género
literario, la poesía sobrevive con
gran dignidad por el empeño de
poetas, editores, librerías y lectores,
cuya actividad constante y
comprometida ha sabido huir de
cualquier síntoma de decadencia.
Las editoriales independientes
mantienen con firmeza sus
catálogos y las novedades se
suceden con naturalidad, hecho
que se complementa con la
capacidad organizativa de actos
literarios de las nuevas librerías,
cuya propia supervivencia
depende de un contacto más
directo con el lector. Algunas
instituciones mantienen ciclos de
lecturas poéticas, aunque la crisis
afectó profundamente a esta
arraigada costumbre en la
sociedad cultural española. Los
premios literarios continúan
siendo una forma de los poetas
más jóvenes para dar a la imprenta
sus obras. La poesía resiste y
continúa creciendo creativamente
con cada publicación.

*

**THE ADMIRATION IN
LITERATURE IS STERILE**
Interview with José Ángel
Cilleruelo this year's recipient
of the International Award
of Novi Sad
Interviewer Jovan Zivlak

*Spain is one of the leading
countries, with its modern poetry,
that significantly influences the
perception of the poetic realities of
different cultures of Europe and the
whole world. From the winner of the
Nobel Prize Visente Aleixandre,
Horhe Gilene or Federico García
Lorca... Do you feel that its influence
is still productive?*

Yes, that's right. Spanish poetry
had two golden epochs, or two
epochs of world significance. One
is Baroque, and the other was at
the passage of the XIX and XX and
during the first third of the 20th
century. Antonio Machado and
Juan Ramon Himenes together
with the Generation 27 confirm the
poetic period of such a height that
seems almost like a fallout today.
The problem of writing after the
golden age is that the creative
forms act as finite ones. No poet
can add a piece of work to, say,
Garcia Lorke. It's a perfect
construction. But admiration is,
however, a reverie for literature. It
only allows imitation. The next
generation, the Spanish post-war,
found itself in that trouble. And
they did resolve it in a great way.
Some poets, in their youth,
imitated the authors of the
Generation 27. But, as soon as they
realized that this path leads to ruin,
it was not a problem for them to
return to less brilliant poetic forms
(spoken language and everyday
topics) in order to find themselves.
This example gave as powerful
heritage as admiration for the
poets of the Golden Age. Each
generation should discover its
universe, and it is not always that
far from the one that the great
poets reached. Sometimes the
most productive way is to return.

*Bergson spoke of the time, the
experience that literally permeates
man with the depth of the
experience of eternity in a certain*

moment of objective time. He said that the existence is inexpressible and can only be presented indirectly through pictures that can never reveal the whole. It can only be reached through some kind of imaginary intuition. Is your poetry strongly focused on a present moment?

Time – or, better to say, the flow of time – was a major topic of the twentieth century and something that seemed to be an indisputable range. I recall that as a young man I was depressed because of the aging of a human being. For years, however, I discovered that aging is just an anecdote. What matters is life in the present time. And the present is not a property of time, which can only count on the elusive past and the future, but the space. The site is a true crust of human life. Time changes us very little, the place transforms us continuously. It is what my poetry, that has always found philosophical support in Bergson, especially in his concept of subjective time, tries to reflect on.

Your poetry shows fragmentary images of individual and collective life surrounded by melancholy in dreams of salvation. How do you see your poetic role in the context of contemporary Spanish poetry?

It seems to me the lucid and accurate definition of my poetry. That's exactly what I'm always trying to express in my verses. My role in the contemporary context is harder for me to determine. In my youth, I participated in poetry movements with a clear idea of their boldness, but to develop is to become, little by little, a loner. Critics try to classify poets in sports categories, but that has always been a mistake for me. In maturity, the poet has usually already lost any context he once relied on.

We are interested in which contemporary Spanish poets do you consider to be most important?

My friends at the Festival are two great poets, Miriam Reyes (Miriam Reyes) and Hesus Agvado (Jesús Aguado). I am admiring many of

my contemporaries, whom I have been tracking for decades and witnessed the building and developing of their works, which is perhaps the most exciting experience for a poetry reader. I will now include Aurora Luke (Aurora Luque), Eduardo Mog (Eduardo Moga), Olvido García Valdes (Olvido García Valdés), Huan Carlos Mestre (Juan Carlos Mestre), Dionysia Garcia (Dionisia García), Jordi Doce, Clara Hanes (Clara Janés), Fermina Erera (Fermina Herrera), Isabel Bono (Isabel Bono) and Visente Valera (Vicente Valero) of many.

What is the meaning and significance of poetry in contemporary Spanish society? Does poetry in some way have a privileged role?

In the post-war period and after dictatorship, poetry had a prominent place in Spanish society. It retained prestige during the transition, but gradually lost social significance for other, more commercial literate generations, and especially because of the invasive use of digital carriers and networks. At present, its social impact is low and the presence of a poet is almost negligible.

How does Spanish society help poetry and poets? Awards, newspapers, university places, publishing?

Prior to the loss of the social prestige of poetry as a literary genre, poetry with great dignity survives with the efforts of poets, publishers, bookstores and readers whose persistent and dedicated actions have been able to save poetry from any sign of decay. Independent publishers are steadfastly maintaining their catalogs and novelties that naturally come in; new bookstores supplement this by organizing literature promotions since their own survival depends on direct contact with the reader. Some institutions continue to organize the cycles of reading poetry, although the crisis seriously influenced this rooted habit of the Spanish cultural public. Literary awards are still a way for younger

poets to reach their printed editions. Poetry is resisting and creatively developing with each new edition.

Хосе Анхел Сиљеруело (José Ángel Cilleruelo, Барселона, 1960) писац, преводилац и књижевни критичар. Његово поетско дело сакупљено је у збиркама *Нечисти дар* (*El don impuro*, 1989), *Korov* (*Maleza*, 2010), *Zid s kosom* (*Ta pia con mirlo*, 2014). Такође је објавио и збирке поетске прозе *Галерија бара* (*Galería de charcos*, 2009), *Витрина с барама* (*Vitrina de charcos*, 2011), *Бекеровска* (*Becqueriana*, 2015) и *Провлачење кроз притворена врата* (*Cruzar la puerta que quedó entorna da*, 2017). Најзначајније из његовог песничког опуса обухвата антологија *Поглед. Есенцијална антологија* (*La mirada. Antología Esencial*, 2017). Његово прозно дело састоји се од четири збирке прича и шест романа: *Абисински везир* (*El vi sir de Abisinia*, 2001), *Старуђија* (*Trasto*, 2004), *Доменика* (*Doménica*, 2007), *Западно од Варшаве* (*Alo este de Varsovia*, 2009), *Сенка у Пекингу* (*Una sombra en Pekín*, 2011) и *Лајање у зору* (*Ladridos al amanecer*, 2011). Такође је објавио три књиге мемоарске прозе: *Горњи Град* (*Barrio Alto*, 1997), *Складиште: хроника места* (*Al macén: di eta rio de lu gares*, 2014) и *Златни навиљон: хроника места 2* (*Pabellón dora do: di eta rio de lu gares 2*, 2018). Преводи португалске и бразилске песнике. Издао је дела Рафаела Переса Естраде (Rafael Pérez Estrada) и Хосеа Марије Фоњосо (Jose Maria Fonollosa).

Аутор је више песничких антологија. Добитник је награда: Premio Ciudad de Cordoba – Ricardo Molina 1999 (Награда за поезију града Кордобе Рикардо Молина, 1999), Premio Hermanos Argensola 2004 (Награда града Барбастро/Арагон/ Браћа Архенсола, 2004), као и I награда Малаге за роман (Premio Malaga

de Novela, 2008). Пише на свом поетском блогу *Абисинијски везир* као и на неколико блогова књижевне критике.

*

José Ángel Cilleruelo (José Ángel Cilleruelo, Barcelona, 1960) is a writer, translator and literary critic. His poetic work was published in collections *The Unclean Gift* (*El Don Impuro*, 1989), *Darnel* (Maleza, 2010), *The Wall with a blackbird* (*Ta pia con mirlo*, 2014). He also published collections of poetry prose *Gallery of puddles* (*Galería de charcos*, 2009), *Showcase with puddles* (*Vitrina de charcos*, 2011), *Beckerian* (*Becqueriana*, 2015) and *Penetration through the detained door* (*Cruzar la puerer que quedó entorna yes*, 2017). The most important of his poetry opus includes anthology *The View. Essential anthology* (*La mirada. Antología Esencial*, 2017). His prose work consists of four collections of stories and six novels: *Abisinsky vizier* (*El visir de Abisinia*, 2001), *Rags* (*Trasto*, 2004), *Domenica* (*Domenica*, 2007), *West of Warsaw* (*Aloeste de Varsovia*, 2009), *Shadow in Beijing* (*Una sombra en Pekín*, 2011) and *Barking at dawn* (*Ladridos al amanecer*, 2011). He also published three books of memoir prose: *Upper Town* (*Barrio Alto*, 1997), *Warehouse: Chronicle of the Place* (*Al Macén: di eta rio de gares*, 2014) and *Golden Pavilion: Chronicle 2* (*Pabellón dorado: dieta rio de lugares 2*, 2018). His work also includes translations of Portuguese and Brazilian poets. He released works by Rafael Perez Estrada (Rafael Perez Estrada) and José Maria Fonolosa (José Maria Fonolosa).

He is the author of several poetic anthologies. He won the prize: Premio Ciudad de Cordoba – Ricardo Molina 1999 (Award for the Poetry of the City of Cordoba Ricardo Molina, 1999), Premio Hermanos Argensola 2004 (Award of the City of Barbastro / Aragon / Archenes Brothers, 2004), as well as the Malaga Prize for the novel Premio Malaga de Novela, 2008). He writes on his poetic blog *Abisinian Vizier* as well as on several blogs of literary criticism.

Мирријам Рејес (Miriam Reyes)

је песникиња и визуелна уметница. Рођена 1974. у Оуренсеу, али се са осам година одселила са родитељима у Каракас. Студирала је Књижевност на Централном универзитету у Венецуели као и Хиспанску филологију на Универзитету у Барселони. Објавила је следеће књиге поезије: *Црно огледало* (*Espejo negro*, 2001), *Успавана лепотица* (*Bella durmiente*, 2004), *Протеривања* (*Desalojos*, 2008), *Ја, душа, тело* (*Антологија поезије*) (*Yo, interior, cuerpo*, 2013), *Уради шта ти кажем* (*Hazlo quiet edigo*, 2015) и *Хладно цеђено* (*Prensado enfrió*, 2016). Уредник је и преводилац антологије галисијске поезије *Тачка кључања* (*Puntode ebullición*, 2015), а преводила је и савремене галисијске и португалске песнике. Од 2001. године експериментише са аудиовизуелном поезијом и мултимедијалним наступима. Води интернет страницу

колективног писања:
www.prensandonosenfrio.com.

*

Miriam Reyes is a poet and visual artist. Born in 1974 in Ourense, but at age eight she moved with her parents to Caracas. She studied Literature at the Central University of Venezuela and Hispanic Philology at the University of Barcelona. She published the following poetry books: *Black Mirror* (*Espejo negro*, 2001), *Sleeping Beauty* (*Bella durmiente*, 2004), *Extermination* (*Desalojos*, 2008), *I, soul, body* (*Anthology of poetry*) (*Yo, interior, cuerpo*, 2013) *I tell you* (*Hazlo quiet edigo*, 2015) and *Cold Smooth* (*Prensado enfrió*, 2016). She is the editor and also an interpreter of the anthology of Galician poetry *Boiling Point* (*Puntode ebullición*, 2015), and has also translated contemporary Galician and Portuguese poets. Since 2001, she has been experimenting with audiovisual poetry and multimedia performances. She runs the website of collective writing: www.prensandonosenfrio.com.

**ПРЕЗИР НАЦИОНАЛНЕ
ШТАМПЕ ПРЕМА ПОЕЗИЈИ
ЈЕ ФЕНОМЕН КОЈИ СВЕ
ВИШЕ УЗНЕМИРУЈЕ****Интервју са Кристофером
Ридом****Разговарао Јован Зивлак**

*Посебна пажња је посвећена
вашем поетском раду поводом
књиге песама. **Распршивање** коју
сте написали поводом смрти
ваше супруге Луцинде. Директан
догађај живота, његова
трагична одређеност довела је
до покушаја да потражите
одговор на несрећу. Како сте то
разумели као песник? Да ли се
враћамо на тај начин класичној
елегији чија је основа код Грка,
Римљана, чак и раније?*

Још пре него што је Луцинда умрла, знао сам да ћу морати написати књигу о њој. Дакле, први део *Распршивања* – у који улазе четири поглавља – односи се директно на њу, на последње месеце њеног живота, када је већ знала да ће ускоро умрети. Ово поглавље, "Цвеће Крита", написано док смо боравили на нашем последњем заједничком одмору, сматрам неком врстом опроштајног љубавног писма. Можда је читава књига једно љубавно писмо. Али, оно се разликује од стандардних љубавних писама у томе што су њен облик и тон диктирале фазе жалости.

Што се тиче призвука класичне элегије, можда је то било неизбежно, с обзиром да је први део смештен у класични амбијент: на Криту, са увек присутним и неизбежним осећањем древне и митске прошлости. Али, то је такође и Крит данашњих дана, са музејима, пролећним цвећем и тавернама. Највећи део књиге написао сам док смо још били на одмору: Луцинда је била заузета својим занимањем за биљке – била је луда за дивљим цвећем, а Крит је почетком маја преплављен величанственом разноликошћу примамљивих примерака – док сам ја био обузет песмама. Када смо се вратили кући, завршио сам један

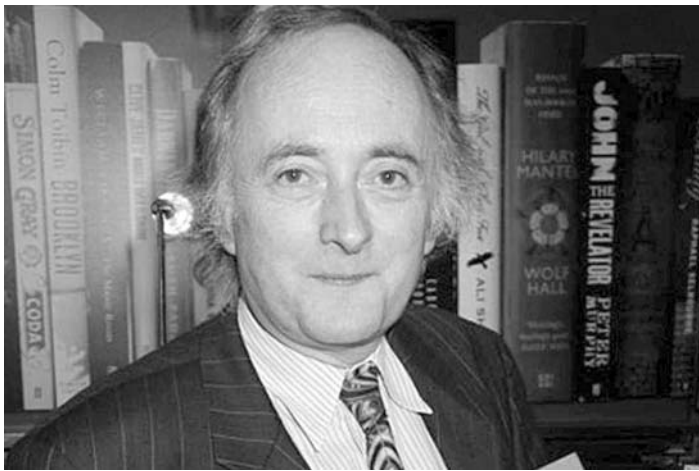
блок песама, и представљао сам јој све то док је лежала у кревету, опорављајући се од дозе хемиотерапије. Можете само замислити интензитет емоција који је достигнут тог тренутка.

А онда, неколико месеци касније, она је умрла, и знао сам, чак и у таквим условима ојађености и збрканости, да ћу морати написати књигу о њој. Нисам имао никакву идеју како ће се то догодити. Ипак, шест месеци касније, одлучио сам да морам то да започнем, а тема која је била најјасније урезана у мојој глави, због њене драматичности и Луциндине незаборавне храбрости, био је период од месец дана који је провела у болници у којој су бринули о њој до њене смрти. Започео сам рад на дугачкој поеми од једанаест одељака, једноставним описом смрти, а онда сам се враћао у писању уназад, фазу по фазу, све време пишући онолико објективно, чак клинички, колико сам могао, све до њеног доласка колима хитне помоћи. Назвао сам то поглавље "Недовршено", делимично зато што сам предмет поеме сматрао

недовршеним послом, који ће остати у мени заувек, а делимично зато што се песма враћа хронолошки ка имплицитној, али никад достигнутој почетној тачки.

Годину или више дана касније написао сам треће поглавље, "Туце песама једног удовца", које чини тринаест песама о мом губитку, чисто субјективних; а око годину дана након тога дошао је најтежи део, мој покушај да се читав догађај закључи, у последњем поглављу које се, као и прво, директно односило на Луцинду.

Не могу рећи да ми је класична элегија, схваћена у академском смислу, икада била на уму док сам писао, иако су ме свакако подстицали примери појединих енглеских песника, првенствено из седамнаестог века, Бена Џонсона и бискупа Хенрија Кинга. Био сам можда мање вођен музом лирске поезије него музом емоционалног опоравка. Био сам растројени страдалник који је слепо и неспретно тражио кохерентност. Можда звучи као да избегавам питање, али то је најјаснији одговор који могу дати.

Како сте се осећали као уредник Фабера и Фабера, истакнутог издавача савремене књижевности чију је славу изградио Т С Елиот?

Био сам врло изненађен када сам постао уредник поезије у Фаберу. За почетак, никада нисам намеравао да идем у издаваштво, све док ме мој пријатељ Крејг Рејн, који је тада имао посао, али је желео да узме слободно време како би довршио епску поему коју је писао, једног дана није питао да ли бих преузео да бринем о послу у његовом одсуству. Тако сам и учинио, очекујући да ћу за шест месеци опет бити без посла. Међутим, једна ствар је повлачила другу, и тако у низу, да бих након неколико година постао одговоран за листу коју је Т. С. Елиот учинио толико познатом. Каква је то била част! И како је то уједно било застрашујуће! Прикачио сам Елиотову фотографију – Елиота у његовом најозбиљнијем издању – на таблу изнад мог стола, додајући поред слике балончић са речима: "Да ли си сигуран да знаш шта радиш?" То ме је поставило на право место.

Међутим, функција уредника не тражи мање храбрости у доношењу одлука; Елиот је увек био такав; и тако сам наставио да радим држећи се принципа да сам имао једнако право као и било ко други да бира нове песнике, и младе и старије, за листу. На тај начин, Сајмон Армитиџ, Лавинија Гринло, Дон Патерсон, Морис Риордан и други су регрутовани у друштво

Паунда, Одена, Мек Ниса, Грејема, Хјуза и Хинија. Било је узбудљиво. Такође сам много научио од мојих песника, и старијих и млађих. Али имао сам мало времена и енергије за писање властитих песама, па сам, након осам година, дао отказ. Нема носталгије у враћању у прошлост.

Период деведесетих у британској и ирској поезији Шон Обрајан је назвао периодом дерегулације. Од Ларкина, Хјуза па све до Малдуна, тебе, и Патерсона, то је прилично хетерогени низ различитих поетских пројеката и достигнућа. Шта их уједињује?

Не верујем да постоји нешто што их очигледно уједињује. Упоредо са оним што је Обрајан назвао "дерегулацијом" иде и неасимилијућа разноликост. То је постмодерно стање: сваки мушкарац или жена за себе самог/у. Дакле, апсолутно сте у праву у погледу хетерогене природе ствари. У догледно време, могуће је да ће се препознати неки важан рад, рад који заслужује да траје, чија општа вредност постаје све очигледнија, али у овој фази је тешко видети шта би то могло бити.

Нисам ни сигуран да је јединство, у овом погледу, важна или пожељна ствар. С моје стране, осећам да сам усред једне здраве гомиле свега и свачега. Једна казна која долази на ово стање је што су критичари и рецензенти нових књига збуњени. Мало је ауторитета који се могу наћи на књижевним

страницама часописа и листава. Судови се брзо плетом претпостављају и поткрепљују само најмагловитијим, најповршнијим терминима. Али, ако ништа друго, то сваком песнику омогућава да однегује свој властити врт.

Који је значај и важност поезије у садашњем британском друштву? Да ли поезија на било који начин има привилеговану улогу?

Продаја књига, извештавање у штампи и томе слично, све то указује да поезија има мали званични значај у Британији. Ипак, повремено – као што је био случај са песмом Тонија Велша, "Ово је место", коју је јавно прочитао као одговор на прошлогодишње бомбардовање на месту одржавања концерта у Манчестеру – песма налази свој тренутак и може доћи до широке публике. Али то је било нешто неуобичајено, и више ритуал него књижевни догађај. У међувремену, презир националне штампе према поезији је феномен који стално све више узнемирује. *Гардијан*, који је некада штампао песме и поетске приказе сваке седмице, сада је бесрамно одустао од својих обавеза према уметности, иако и даље оставља простор расправама о тричавим романима. Врло мало се дешава у другим новинама а када се то и деси, вероватно је лошег квалитета.

Али приватни читалац, аматерски ентузијаста који није плаћен да прочита књигу песама и да даје своје мишљење о томе, али који, следећи Бог зна који свој инстинкт, купи неку књигу у нади да ће научити нешто из ње или бити одушевљен њоме (онај замишљени појединац за којег песник углавном пише) некако опстаје, и то мора бити одлична ствар.

Како британско друштво подржава поезију и песнике. Награде, часописи, места на универзитетима, издаваштво?

Немам ништа да кажем на ту тему.

*

**THE DISDAIN OF THE
NATIONAL PRESS FOR
POETRY IS AN EVER
MORE DISMAYING
PHENOMENON****Interview with Christopher
Reid****Interviewer Jovan Zivlak**

*What particular attention paid to your poetic work was a book of poems *Scattering* was written on occasion of the death of your wife Lucinda. The direct event of life, its tragic determination, led you to try to seek an answer to the accident. How did you understand it as a poet? Do we return in that classic elegiac way that was established with the Greeks, Romans, even before?*

Even before Lucinda died, I knew I would have to write a book about her. So the first section of *A Scattering* – which falls into four sections – was addressed directly to her, in the final months of her life, when she knew she would die soon. I regard this section, 'The Flowers of Crete', written while we were on our last holiday together, as a kind of farewell love letter. Perhaps the entire book is a love letter. But it differs from standard love letters in that its form and tone were dictated by the stages of grief.

As for the overtones of classical elegy, perhaps they were inevitable, given that the first section is situated in a classical landscape: Crete, with its ever-present and inescapable sense of an ancient and mythical past. But it was also Crete of the present day, with its museums and spring flowers and tavernas. I wrote most of it while we were still on holiday: Lucinda was busy with her botanising – she was mad about wild flowers, and Crete in early May is awash with a glorious variety of eye-catching specimens – and I was busy with my poems. When we got home, I finished the sequence, presenting it to her as she lay in bed recovering from a dose of chemotherapy. You can imagine the high emotions of that moment.

Then, a few months later, she died, and I knew, even at that time of distress and confusion, that I would have to write a book about her. How it would happen, I had no idea. Six months later, though, I decided I must begin, and the theme most clearly fixed in my mind, because of the drama of it, and because of Lucinda's own unforgettable bravery, was the month she spent in the hospice that cared for her until her death. I began what was to be a long poem in eleven parts with a plain description of the death, then worked back in time, stage by stage, all the while as objectively, even clinically, as I could, to her arrival by ambulance. I called that section 'The Unfinished', partly because I regarded the subject as unfinished business, or business that would stay with me forever, and partly because the poem recedes chronologically towards an implied but never-reached starting point.

A year or so later, I wrote section 3, 'A Widower's Dozen', thirteen poems about my loss, purely subjective; and about a year after that came the most difficult part, my attempt to bring the whole affair to a conclusion, in a final section that, like the first, was addressed directly to Lucinda herself.

I can't say that classical elegy, considered academically, was ever in my mind as I wrote, though the examples of certain English poets, pre-eminently seventeenth-century ones, Ben Jonson and Bishop Henry King, certainly stimulated me. I was commanded, perhaps, less by the Muse of Lyric Poetry than by the Muse of Emotional Recovery. I was an incoherent sufferer blindly and fumblingly seeking coherence. It may sound as if I'm dodging the question, but that's the clearest I can be.

How did you feel as the editor of Faber and Faber, a prominent publisher of contemporary literature which fame was built by T S Eliot?

It was a great surprise to me when I became poetry editor at Faber. For a start, I had never intended to go into publishing,

until one day I was asked by my friend Craig Raine, who had the job then, but wanted to take time off in order to complete an epic poem he was writing, if I would look after business in his absence. So I did, expecting to be out of work again in six months' time. One thing, though, led to another, and a few years later I was in charge of the list that T.S. Eliot had done so much to fashion. Quite an honour! Quite intimidating, too! I pinned a photograph of Eliot – Eliot at his gravest – to the board above my desk, adding a speech balloon with the words, 'Are you sure you know what you're doing?' That put me in my proper place.

It is not, however, the function of an editor to be less than bold in making decisions; Eliot never was; and so I proceeded on the principle that I had as much right as anybody to choose new poets, both young and older, for the list. In that way, Simon Armitage, Lavinia Greenlaw, Don Paterson, Maurice Riordan and others were recruited to the company of Pound, Auden, MacNeice, Graham, Hughes and Heaney. It was exciting. I also learned a lot from my poets, both senior and junior. But I had little time or energy left for the writing of my own poems, and so, after eight years, I gave in my notice. No nostalgic looking back.

The period of the late nineties in British and Irish poetry was called by Sean O'Brien the period of deregulation. From Larkin, Hughes to Muldoon, you, Paterson, it is a rather heterogeneous order of different poetic projects and achievements. What unites them?

I don't believe there is anything that obviously unites them. Along with what O'Brien termed 'deregulation' goes an unassimilable diversity. It's the post-modern condition: every man or woman for him/herself. So you're absolutely right about the heterogeneous nature of things. In due course, it's possible that the important work, the work that deserves to last, will be identified, with some common value growing more apparent, but it's hard at this stage to see what that might be.

I'm not even certain that unity, in this regard, is an important or desirable thing. For my own part, I feel I'm in the middle of a healthy *mêlée*. One penalty of this is that the critics, the reviewers of new books, are bewildered. There is very little authority to be found in the literary pages of magazines and newspapers. Judgements are hurriedly assumed and argued in only the vaguest, most superficial terms. But at least this allows the individual poet to *cultiver son jardin*.

What is the significance and importance of poetry in current British society? Does poetry have in any way a privileged role?

Sales of books, press coverage, and so on, all suggest that poetry has little official importance in Britain. Occasionally, though – as with Tony Walsh's poem, 'This Is the Place', which he read out publicly in response to last year's bombing at a Manchester concert venue – a poem finds its moment and can reach a wide audience. But that was unusual, and more a ritual than a literary event. Meanwhile, the disdain of the national press for poetry is an ever more dismaying phenomenon. The *Guardian*, which once printed poems and poetry reviews every week, has now unapologetically reneged on its obligations to the art, while still giving room to the discussion of feeble novels. Very little happens in other papers and, when it does, it is likely to be of poor quality.

But the private reader, the amateur enthusiast who is not paid to read a book of poems and opine about it, but who, following God knows what instinct, buys one in the hope of learning from it or being delighted by it – that is, the imaginary individual for whom the poet principally writes – somehow persists, and that must be a good thing.

How British Society Supports Poetry and Poets. Awards, magazines, places at universities, publishing?

I don't have anything I want to say about this.

Кристофер Рид рођен је у Хонг Конгу 1949. године. Написао је бројне збирке песама за одрасле и децу. Његова збирка елегича поводом смрти његове жене *Разбацивање*, проглашена је Костином Књигом године за 2009. *Песма ручка*, објављена исте године адаптирана је у сценарио за филм у продукцији BBC2, у коме су глумили Алан Рикман и Ема Томсон. Његова *Књига старог тофера за доследне псе*, пандан Елиотовим *Практичним мачкама*, биће објављена 2018. Поред књижевне каријере радио је и као издавач и у академском свету. Приредио је *Писма Теда Хјуза*, а тренутно припрема избор из преписке Шејмаса Хинија.

*

Christopher Reid was born in Hong Kong in 1949. He is the author of many volumes of poetry for adults and for children. His book of elegies for his wife, *A Scattering*, was named Costa Book

of the Year for 2009. *The Song of Lunch*, published in the same year, became the screenplay for a BBC2 film starring Alan Rickman and Emma Thompson. His *Old Toffer's Book of Consequential Dogs*, a canine companion to T.S. Eliot's *Practical Cats*, will appear in the autumn of 2018. Aside from his career as a poet, he has worked in publishing and in the academic world. He was editor of *Letters of Ted Hughes*, and is now preparing a selection of the correspondence of Seamus Heaney.

Марија Жоао Кантињо (1963) се родила у Лисабону, детињство провела у Анголи и у Португал се вратила 1975, у време рата за ослобођење Анголе од колонијалног статуса. Докторирала је савремену филозофију. Она је професорка, списатељица, критичарка и есејисткиња. Објавила је четири романа, четири књиге поезије и једну књигу есеја. Песме су јој објављене у неколико антологија португалске поезије, а пише и за децу. Ради као истраживачица у

Центру за филозофију
Универзитета у Лисабону и као
сарадница Центра за јеврејске
студије на Универзитету Сорбона
IV. Чланица је управе ПЕН клуба
Португала, Удружења писаца
Португала и Удружења
књижевних критичара
Португала. Сарађује са бројним
књижевним часописима и
уредница је у часопису *Caliban*.
За последњу збирку песама, *О
неважном* (2016) добила је
награду Gloria de Sant'Anna.

*

Maria João Cantinho was born
in 1963 in Lisbon, spent her
childhood in Angola and returned
to Portugal in 1975, during the war
for the liberation of Angola from
colonial status. She's got a PhD in
contemporary philosophy. She is a
professor, writer, critic and essayist.
She has published four novels, four
poetry books and one essay book.
Her poems were published in
several anthologies of Portuguese
poetry, and she is also writing for
children. She works as a researcher
at the Philosophy Center of the
University of Lisbon and as an
associate of the Center for Jewish
Studies at the Sorbonne IV
University. She is a member of the
PEN Club of Portugal, Association
of Portuguese Writers and
Association of Literary Critics of
Portugal. She works with
numerous literary journals and is
the editor of the *Caliban* magazine.
For the latest collection of poems,
Of Inessential (2016) she received
the Gloria de Sant'Anna Award.

Таис Ернтофт (Theis Oerntoft)
је дански песник рођен 1984.
године. Дипломирао је на
Краљевској данској школи
писања 2009. године. Исте године
је дебитовао необичном збирком
песама "Yeahsuiten", за коју је
примио неколико националних
литерарних награда. Године
2014. је издао своју другу књигу,
Песме 2014. (Digte 2014) које се
усредсређују на стање планете
Земље анно 2014, где се све, и
сваки пут, изгледа стопило
заједно. Капитализам и геологија,
дигиталне мреже и планетарни

еко систем, унутрашње,
менталне картографије и
спољашња физичка мочвара се
спајају у исти, неразумљив
континуум. Године 2018. је
Оернтофт издао свој први роман
"Солар".

*

Tais Erntoft (Theis Oerntoft) is a
Danish poet, born in 1984. He
graduated from Royal Danish
Writing School in 2009. He also
debuted with an unusual
collection of poems *Yeahsuiten*, for
which he received several national
literary awards. In 2014, he
released his second book, *Poetry
2014 (Digte 2014)*, which focuses on
the state of the planet Earth 2014,
where everything, and every time,
seems to have come together.
Capitalism and geology, digital
networks and planetary
ecosystems, internal, mental
cartography and external physical
wetlands are merged into a same,
incomprehensible continent. In
2018, Oerntoft released his first
novel, *Solar*.

Орелиа Ласк (1983) је
двојезична песникиња на
француском и окситанском
језику. Заинтересована је за
интеракцију између различитих
облика уметности, често сарађује
са визуелним уметницима,
видеомеркерсима, плесачима и
посебно музичарима. Наступала
је широм света, нпр. у Европи,
Латинској Америци, Северној
Африци, скандинавским
земљама и Индији. Активно се
залаже за језичку разноликост и
ради као књижевни саветник за
фестивал "Paroles Indigo" у Арлу
и "Premio Ostana Scrittura in
Lingua Madre" (Италија). Орелиа
Ласк је објавила збирку поезије
Pour que chantent les salamanders
(издања Bruno Doucei, 2013),
објављена, такође, на
норвешком језику (Forlaget
Oktober, Осло, 2015), Хебрејски
(Keshev Publishing House, Тел
Авив, 2014), холандском
(AzulPress Maastricht, 2014) и
Енглески (Francis Boutle
Publishers, Лондон, 2012).

Урадила је и докторску дисертацију о окситанској барокној драми.

Пише на два језика: француски и окситански, други језик је језик трубадура и Фредерика Мистрала. У њеним опусима ова два језика ступају у брак, завршавају један други, одржавају дијалог. Она не преводи свој рад, већ се буквално саставља на двојезични начин, прелазак са једног језика на други на два различита папира, како би коначно завршила песму која је истовремено елаборирана изворно на два језика. Дуга отворена песма

Pour que chantent les Salamandres, збирке, "Solstice, Call of Janus", стављена под печат двоструког бога, одликује дуалитет који је специфичан за њено писање. *Printemps des Poets* 2016. године ју је изабрала да се придружи европској платформи поезије Версополис.

Збирке и уметничке књиге: *Cinquena Sason* (Letras d'oc, 2006); *Ombres de Luna – Ombres de Lune* (Ed de la Margeride, 2009, 2010, 2011); *E t'entornes pas – Et ne retourne pas*, (Ed de la Margeride, 2010); *Lo somi d'Euridicia – le reve d'Euridice* (i les Areskuers, 2011); *Lo somi d'Orfeu – le reve d'Orpheus* (Ed les Areskuers, 2011), *Solstice and Other poems* (London, Francis Boutle Publishers, 2012). Forthcoming in 2013: *Pour que chantent les salamandres* (Paris, éditions Bruno Doucey).

*

Aurélia Lassaque (b. 1983) is a bilingual poet in French and Occitan. Interested in the interaction between various forms of art, she often cooperates with visual artists, videomakers, dancers and particularly musicians. She has performed all over the world, e.g. in Europe, Latin America, North Africa, Scandinavian countries and India. She is an active advocate of linguistic diversity and acts as literary advisor for the "Paroles Indigo" festival in Arles and the "Premio Ostana Scrittura in Lingua Madre" (Italy). Aurélia Lassaque's poetry collection *Pour que chantent*

les salamandres (Editions Bruno Doucey, 2013) has been published in Norwegian (Forlaget Oktober, Oslo, 2015), Hebrew (Keshev Publishing House, Tel Aviv, 2014), Dutch (AzulPress Maastricht, 2014) and English (Francis Boutle Publishers, London, 2012). She has also written a doctoral dissertation on the Occitan Baroque drama.

She composes in two languages: French and Occitan, the latter being the language of troubadours and Frederic Mistral's. In her opuses these two languages marry, complete each other, hold a dialogue. She does not translate her work but, literally, composes in a bilingual way, moving from one language to the other on two different sheets of paper to finally end up with a poem simultaneously elaborated originally in two languages. The long opening poem of *Pour que chantent les Salamandres* collection, "Solstice, The Call of Janus", placed under the seal of the

two-faced god, embodies a duality which is specific to her writing. Her poetry oscillates not only between two languages, but between two worlds. She unveils what is universal in the language of intimacy...

Her collections have been translated into English, Norwegian, Hebrew and Dutch... In 2016, the *Printemps des Poètes* chose her to join the European poetry platform Versopolis.

Collections and artists' books: *Cinquena Sason* (Letras d'oc, 2006); *Ombres de Luna – Ombres de Lune* (Ed. de la Margeride, 2009, 2010, 2011); *E t'entornes pas – Et ne te retourne pas*, (Éd. de la Margeride, 2010); *Lo somi d'Euridicia – le rêve d'Eurydice*, (éd. les Aresquiers, 2011); *Lo somi d'Orfeu – le rêve d'Orphée* (éd. les Aresquiers, 2011), *Solstice and Other poems* (London, Francis Boutle Publishers, 2012). Forthcoming in 2013: *Pour que chantent les salamandres* (Paris, éditions Bruno Doucey).

**НАРАВНО, СРЕЋА ЈЕ
ИЛУЗИЈА, АЛИ ДОБРА****Интервју са Моником Ринк
Разговарао Јован Зивлак**

Речено је да сте јединствени песник чије је поетолошко размишљање једнако по својој поезији у својој природи и суптилности. Поета доктус постмодерног превладавања, она самоуверено комбинује језичку рефлексију, романтику и популарну културу итд. Посебно видимо у вашим песничким текстовима критичко и иронично размишљање које говори о илузијама о срећи модерног човека. Да ли је кредит спас за савременог човека?

Наравно, срећа је илузија, али је добра. Не би требало бити непријатељства између размишљања, размишљања – и среће. Ја не схватам срећу као облик избегавања или као симптом глупости. Створити срећан дан за све је изузетно политичка ствар. Да не поступају по цену других – где год да јесу.

Иако ваша поезија изгледа као нека врста мистериозне језичке игре, у којој се сусрећемо са сценама популарне културе, симбола религије и традиционалне културе, зар нисте ви неко ко у дубини песничких ритмичких и еуфоничних текстова одржава страст за поезију као разговор о поразу човека у садашњем времену?

Прихватамо пораз. Окружена хиперреалистичким убрзаним капиталистичким потрошачким сликама и високо-наплаћеним ораторима, убедљивим битисањем реторике и свим врстама реклама, оглашавањем, промоцијом страха и политичком пропагандом – гласала бих за задовољства тачности и непотпуности, двосмислености, хумора и отворености свих врста Offenbachiadena. И задовољство стварати ствари.

Шта савремени немачки песник може рећи у садашњој култури капитализма?

Може рећи шта год хоће, капитализам неће приметити. Али он може подсетити људе да постоји разлика између изражавања и потрошње, да постоји разлика између производње и потрошње, да су нејасни и амбициозни простори добри за живот. Негативна поезија може да вас научи да кажете не. И такође: да гледате своје речи.

Заинтересовани смо да нам кажете који савремени немачки песници сматрају најважнијим?

Елке Ерб, Ен Котен, Фредерике Мајрокер (Аустрија), Фолкер Браун, Данијел Фалб, Марсел Бајер.

Велика тема немачке поезије од романтизма до данас била је контроверзни уметник и његово разумевање света, његова улога у друштву. Каква је улога песника данас у немачком друштву?

Хм, мислим: да учим.

*

**OF COURSE, HAPPINESS
IS AN ILLUSION, BUT IT'S
A GOOD ONE****Interview with Monika Rinck
Interviewer Jovan Zivlak**

It is said that you are a unique poet whose poetological thinking equals her poetry itself in stature and subtlety. A poeta docta of the post-modern overdrive, she confidently combines linguistic reflections, romanticism, and popular culture etc. We see especially in your poetic texts a kind of critical and ironic reflection that speaks about the illusions of the happiness of a modern man. Is credit a salvation for a modern man?

Of course happiness is an illusion, but it's a good one. There should be no hostility between thinking, reflection – and happiness. I don't take happiness as a form of evasion or as a symptom of stupidity. To create a happy day for everyone is an eminently political matter. Not to act at the cost of others – where ever they are.

Although your poetry seems like a kind of mysterious language game, in which we meet the scenes of popular culture, emblems of religion and traditional culture, are you not someone who, in the depths of the poetic rhythmic and euphonic lyrics, sees a passion for poetry as a conversation about the defeat of man in the present time?

Let's accept defeat. Surrounded by hyperrealistic accelerated capitalist consumptive images and highly-charged oratory, persuasive whipping up rhetorics, and all sorts of commercials, advertising, the promotion of fear as well as political propaganda – I would vote for the pleasures of accuracy and incompleteness, of ambiguity, of humour and openness, of all sorts of Offenbachien. And the pleasure to make things.

What can a contemporary German poet say about the current culture of capitalism?

Poets can say whatever they want, capitalism won't take notice. But they can remind people that there is a difference between expression and consumption, that there is a difference between production and consumption, that unclear and ambiguous spaces are good for living. Negative poetry can teach you to say no. And also: to watch your words.

We are interested in telling us what contemporary German poets you see as the most important?

Elke Erb, Ann Cotten, Friederike Mayröcker (austrian), Volker Braun, Daniel Falb, Marcel Beyer.

Great theme of German poetry from romanticism to date was a controversial artist and his understanding of the world, his role in society. What is the role of the poet today in German society?

Hm, I think: to teach.

Моника Ринк живи и ради у Берлину. Своје књиге од 1989. објављује код различитих издавачких кућа. Њена последња

збирка поезије *Протоколи меда* изашла је 2012. године и за њу је 2013. награђена Хухеловом наградом. Збирка есеја *Ризик и идиотизам* публикована је у јесен 2015, а *Критика моторне силе* 2018.

Ринкова је члан ПЕН клуба, Академије уметности у Берлину и Немачке академије за књижевност и језик. Награђена је 2015. године Клајстовом наградом.

Преводи, пре свега са Орсољом Калас, сарађује са музичарима и композиторима и повремено предаје.

Њена интернет-страница се може наћи на следећој адреси: www.begriffsstudio.de

*

Monika Rinck lives in Berlin. Since 1989 she published several books in a number of publishing houses. Her most recent poetrybook *HONIG PROTOKOLLE* (Honey Protocols) came out in 2012, for which she was awarded the Huchel-Preis 2013. Followed by

RISIKO UND IDIOTIE (Risk and Idiocy), Essays, in Spring 2015, and *KRITIK DER MOTORKRAFT* (Critique of Motorforce) in 2018. Monika Rinck is member of the P.E.N.-Club, the Academy of Arts Berlin and the German Academy for Language and Literature. In 2015, Monika Rinck was awarded the Kleistpreis. She translates, most notably with Orsolya Kalász, she cooperates with musicians and composers, and she teaches from time to time. www.begriffsstudio.de

Наталија Борисовна Апрељскаја (Лубјанко) – песникиња, члан Удружења књижевника Русије – рођена је и школовала се у Лењинграду. Године 1987. стекла је диплому библиотекара-библиографа на Државном институту за културу. Радилa је у одељењу техничке документације у Лењинградском научно-истраживачком пројектном институту, а након тога у различитим издавачким кућама.

Поезију пише од детињства. Објављивала је у часописима, алманасима, зборницима. Аутор је четири књиге под заједничким насловом *Дати имена*. Посебном зрелошћу одликују се стихови песникиње који су објављени у збиркама: *Петербуршки витражи* и *Жена у метроу* (2017).

*

Natalia Borisovna Aprelskaja

(Lubjanko) – a poet, member of the Association of Writers of Russia – was born and educated in Leningrad. In 1987 she obtained her library-bibliography diploma at the State Institute of Culture. She worked in the department of technical documentation at the Leningrad Scientific Research Institute, and later in various publishing houses.

She has written poetry since her childhood. She published poetry in various magazines, almanacs and poetry collections. She is the author of four books under the common title *To Give Names*. Her verses published in collections: *Peterburg stained glass* and *Woman in the Subway* (2017) are distinguished with special poetic maturity.

Молнар Кристина Рита (1967,

Будимпешта), песник, писац, књижевни преводилац. Завршила средњу школу у гимназији Бершењи Данијел, Будимпешта, 1986; БА наставник и библиотекар, Универзитет Етвеш, Будимпешта, Мађарска 1990; МА мађарске граматике и књижевности, Етвеш Универзитет, Будимпешта, Мађарска 1993; Стручно усавршавала историју уметности на Националном педагошком институту 1995; Музејски педагог, Универзитет Етвеш, Будимпешта, Мађарска 2002; Члан: Szépirok Társasága (Асоцијација писаца); MEGY (Удружење мађарских преводилаца). Од 2015. – слободан писац.

Живи у Телкому близу Будимпеште. Пише и подучава поезију. Има три детета.

Књиге: *Közelkép* (Close-up), Littera Nova Publisher, 1998;

Különlét (Being my other), PONT Publisher, 2008; *Kőház* (Stonehouse), Scholar Publisher, 2013; *Maléna kertje* (Malena's Garden), Naphegy Publisher, 2013; *Mákszem és Gubó eltűn(ő)dik* (Poppyseed and Poppy-head are Lost), Szentendrei Skanzen, 2015; *Kréta-rajz* (Crete in Crayon), Naphegy Publisher 2016; *A víz ösvénye* (Water Path), Alexandra 2016; *Levél egy fjord partjáról* (Letter from the shore of a fjord) Scholar 2017; *Derűs hétköznapi* (Blissful weekday), Naphegy 2017; Translation: Jon J Muth: *Zen üzenetek* (Zen Shorts), Betűtészta, 2016.

*

Molnár Krisztina Rita (1967 Budapest), poet, writer, literary translator

Education: Berzsenyi Dániel secondary grammar school, Budapest, Hungary 1986. BA at teacher and librarian, Eötvös University, Budapest, Hungary 1990

MA teacher, Hungarian grammar and literature, Eötvös University, Budapest, Hungary 1993, art

history, vocational training National Institute of Pedagogy 1995.

MA museum educator, Eötvös University, Budapest, Hungary 2002.

Professional Membeship: Szépirok Társasága (Belletrists' Assotiation); MEGY (Hungarian Literary Translators' Assotiation), 2015 autumn – free-lance writer. She lives in Telki near Budapest. Writes and teaches poetry. She has three children. Books: *Közelkép* (Close-up), Littera Nova Publisher, 1998; *Különlét* (Being my other), PONT Publisher, 2008; *Kőház* (Stonehouse), Scholar Publisher, 2013; *Maléna kertje* (Malena's Garden), Naphegy Publisher, 2013; *Mákszem és Gubó eltűn(ő)dik* (Poppyseed and Poppy-head are Lost), Szentendrei Skanzen, 2015; *Kréta-rajz* (Crete in Crayon), Naphegy Publisher 2016; *A víz ösvénye* (Water Path), Alexandra 2016; *Levél egy fjord partjáról* (Letter from the shore of a fjord) Scholar 2017; *Derűs hétköznapi* (Blissful weekday), Naphegy 2017; Translation: Jon J Muth: *Zen üzenetek* (Zen Shorts), Betűtészta, 2016.

Ненадић Милан, рођен 1947. у Грковцима код Босанског Грахова, БиХ, сада живи у Петроварадину. Пише поезију, књижевну критику и преводи. Књиге песама: *Стефанос*, 1971; *Нови Стефанос*, 1974; *Општи одар*, 1978; *Усамљена историја*, 1979; *Осветна маска*, 1981; *Песме*, 1984; *Књига четворице*, 1984; *Песме* (коаутор И. Урсу), 1985; *Општи одар и друге песме*, 1985; *Вринула је мајка*, 1985; *Почињем да бирам*, 1988; *Дрхтање у своду*, 1988; *Изабране песме*, 1989; *Бели анђео*, 1990; *Венац за Гаврила*, 1991; *Уточиште*, 1994; *Средовечан соко*, 1995; *Угрушак*, 1997; *Суви печат*, 1998; *Општи одар и нове песме*, 2000; *Ноћна слика*, 2001; *Дивљи бог Балкана*, 2003; *Пола капи росе* (изабране и нове песме), 2004; *Песме* (избор), 2005; *Камен са именом*, 2006; *Горко изобилје*, 2008; *Више од имања*, 2010; *Редна чаша* (избор), 2012; *Укус пелина* 2012; *Венац за Гаврила Завештања* 2014;

Добитник више књижевних награда и признања, од којих издвајамо Змајеву, награду Ђура

Јакшић и награду Десанка Максимовић. Превођен на више језика.

*

Milan Nenadić (Grkovci near Bosansko Grahovo, 1947) studied Southern Slavic literatures and Serbian language in Sarajevo. In 1974 he moved to Belgrade, to Zrenjanin in 1984, and settled in Novi Sad in 1998. He writes poetry, literary criticism, essays and translates. Amongst other works he has published the following books: *Stefanos* (1971), *Novi Stefanos* (The New Stefanos, 1974), *Opšti odar* (The General Catafalque, 1978), *Usamljena istorija* (Lonely History, 1979), *Osvetna maska* (The Mask of Revenge, 1981), *Pesme* (Poems, 1984); selected works under the title *Pesme* (Poems, 1989), selected poetry *Divlji bog Balkana* (The Wild God of the Balkans, 2003), *Kamen sa imenom* (A Stone with a Name, 2006) and the selection *Gorko izobilje* (Bitter Abundance, 2008). Nenadić has published over twenty volumes of poetry.

For his poetic opus Milan Nenadić has received several of the

most important literary prizes, not least the Dučić award, the Zmaj award, the Ćopić award, the Rakić award, the Laza Kostić award, the Đura Jakšić award, and for his translation of Eminescu from Romanian, in collaboration with the poet Ileana Ursu, he received the award of the Writers' Association of Romania, and the Order for Contribution to Culture; he has become a member of the International East-West Academy of Bucharest.

Маркус Ролоф рођен је 1973. у Новом Бранденбургу (Мекленбург-Предња Померанија). Песник и преводилац. Студирао је германистику, философију и културологију на Хумболтовом универзитету у Берлину. Објављиван је у многобројним књижевним часописима и антологијама. Преводи са енглеског (нпр. Џона Ешберија, Кенет Кох) и са шпанског језика (Рафаел Каденас, Адалбер Салас Хернандез). Песме су му до сада превођене на енглески, чешки, грчки, румунски, холандски и шпански. Од посебних признања требало би поменути стипендију Покрајине Бранденбург у Кући за уметнике Замак Виперсдорф 2009, друго место је добио на такмичењу за "Награду за политичку поезију ни према чијем мишљењу". Последње објављене збирке су "чист цртеж" (2015) и "делови шума" (2017). Живи у Франкфурту на Мајни.

*

Marcus Roloff, born in 1973 in Neubrandenburg/GDR. Poet and translator. He studied Modern German Literature, Philosophy and Cultural Studies at the Humboldt University in Berlin. He was published in numerous literature magazines and anthologies.

Collections: *Herbstkläger*, poems, Number III in the series *Poetische Boegen*, Connewitzer Verlagsbuchhandlung, Leipzig 1997; *Gedächtnisformate*, poems, Gutleut Verlag, Weimar/Frankfurt am Main 2006; *im toten winkel des*

goldenen schnitts, Gutleut Verlag, Weimar/Frankfurt am Main 2010.

Publications in Anthologies and Magazines (selection): *moosbrand*, Lutz Seiler (ed.), Januspress, Berlin 1998; *Park*, Michael Speier (ed.), Berlin 1998.

Neue Deutsche Literatur, Aufbau Verlag, Berlin 2000, 2002, 2003, 2004 (poems and prose); *Jahrbuch der Lyrik 2006*, Christoph Buchwald and Norbert Hummelt (eds.), S. Fischer Verlag, Frankfurt/M. 2005; *ndl – Die Anthologie*, Jürgen Engler (ed.), Schwartzkopff Buchwerke, Hamburg/Berlin 2005 (prose).

Translations from English (eg John Ashbery, Kenneth Koh) and Spanish (Rafael Kadenas, Adalberto Salas Hernandez). His poetry has been translated to English, Czech, Greek, Romanian, Dutch and Spanish. From the special awards, the Scholarship of the Province of Brandenburg at the Artists' House Vipersdorf Castle 2009 should be mentioned, and he won second place at the competition for "The Prize for political poetry in no one's particular way". His last published poetry collections are *The Clean Drawing* (2015) and *The Parts of the Forest* (2017). He lives in Frankfurt am Main.

Јан Кшиштоф Пјасецки (Jan Krzysztof Piasecki), песник прозни писац и преводилац, родио се

најважнијим пољским књижевним часописима, редовно објављује песме и приповетке. Члан је Друштва Писаца Пољске.

Песме, са којима је дошао у Нови Сад, потичу из збирке "To tylko ślady" (То су само трагови), које му је објавила 2014. године варшавска издавачка кућа "Агава".

*

Jan Krzysztof Piasecki, a poet, a prose writer and a travel journalist, was born in 1949 in Szczecin where he spent his youth and completed elementary school education. He graduated from high school in Żyrardów near Warsaw and in Warsaw where he moved to in 1964, but, since he did not agree with the town noise, he moved to the nature in 2006. He lives in a mansion adapted for agrotourism, but still holds connections to Warsaw.

He made a debut in 1989 with the collection *Away from you*. Since then, he has published four poetry and two prose collection. He is a contributor in the most important Polish literary magazines, publishes poems and short stories on a regular bases. He is a member of Polish Writers' Association.

Poems he presents in Novi Sad are a part of the collection *To tylko ślady* (*Those are Only Footprints*) published in 2014 by a publishing house called Agava.

1949. у Шећину, где је провео детињство и завршио основно школовање, средњу школу похађао је у Жирардову крај Варшаве и у Варшави, у коју се преселио 1964, али пошто није подносио велеградску буку, 2006. побегао је и купио је живописно имање, племићку кућу окружену старим парком и ливадама на Подлашју у Соколским Бреговима (Wzgórza Sokólskie), коју је адаптирао за агротуризам. Ту и сада живи не раскидајући ипак везу са Варшавом.

Дебитовао је збирком поезије, "Z dala od was" (Подале од вас), 1989. До сада објавио је четири збирке лирике и две књиге приповедака. Сарађује са

Ева Харкаи Ваш (Harkai Vass Éva 1956, Бачка Топола), дипломирала, магистрирала и докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду. Написала монографију о Тибору Дерију, као и студију *Роман о уметницима у мађарској књижевности у 20. веку*. Писала је о Кашаку и о његовом деловању у дадаизму и надреализму, Оту Фењевешију, Ендреу Кукорелију и др. Објавила је књигу књижевних студија и критика посвећених савременој мађарској књижевности, као и велики број есејистичких и критичких текстова. Ева Харкаи Ваш (1956) је истакнути представник средње генерације мађарских песника у Војводини која је својим песничким делом обележила последњу деценију прошлог века и деценију новог века. Посебно место у њеној поезији заузима књига песама под насловом *Ami feltárul s ami nem* (Оно што се открива и оно што не), Форум

(Нови Сад, 2013) која садржи низ извештајних записа зрелог песничког израза, којем ни иронија, нити самоиронија није страна, као што се низом цитата, а при томе позивањем на версификацијску традицију мађарске поезије, чини значајан продор у стварање сопствене поетике.

*

Eva Harkai Vass (Harkai Vass Eva 1956, Backa Topola), graduated, and finished her Master's and Doctor's Degree at the Faculty of Philosophy in Novi Sad. She wrote a monograph on Tibor Deri, as well as a study named "The novel about artists in Hungarian literature in the 20th century". She wrote about Kašák and his work in Dadaism and Surrealism, Otto Fenjvesi, Endre Kukoreli and others. She published a book of literary studies and critiques devoted to contemporary Hungarian literature, as well as a large number of essayist and critical texts. Eva Harkai Vass (1956)

is a prominent representative of the middle generation of Hungarian poets in Vojvodina, who marked the last decade of the last century and the decade of the new century by their poetic works. A special place in her poetry belongs to the book of poems entitled *Ami feltárul with ami nem* (What is revealed and what is not), Forum (Novi Sad, 2013), which contains a series of reports of a mature poetic expression, which does not exclude either irony or self-irony, as well as a series of quotations, while referring to the versification tradition of Hungarian poetry, makes a significant breakthrough into the creation of her own poetics.

Хесус Агвадо (Jesús Aguado)

песник, преводилац, антологичар, књижевни критичар. Рођен у Мадриду 1961. године, од своје друге године живео у Севиљи, касније у Бенаресу (Индија), затим у Малаги, Мадриду, сада живи у Барселони.

Објавио је књиге песама: *Прве песме о бродолому* (Primeros poemas del naufragio), 1984; *Мoj непријатељ* (Mi enemigo), 1987; *Семе за тело* (Semillas para un cuerpo), 1988; *Немогуће љубави* (Los amores imposibles) за коју је 1990. добио награду Хуперион; *Посвете* (Libro de homenajes), 1993; *Уживање у метаморфозама – Антологија 1984–1993* (El placer de las metamorfosis – Antología 1984–1993), 1996; *Бегунац, сабране песме 1984–2010* (El fugitivo, Poesía reunida: 1984–2010), 1998; *Делови пазла* (Piezas para un puzzle), 1999; *Песме Вукрама Бабуа* (Los poemas de Vikram Babu), 2000; *Дебела и друге песме: антологија* (La gorda y otros poemas: antología), 2001; *Оно што кажешо мени* (Lo que dices de mí), 2002; *Ране* (Heridas), 2004; *Превејаност празнине* (La astuciadela vacío), 2005; *Глаголи* (Verbos), 2009; *Просјак: песничка антологија 1985–2007* (Mendigo: antología poética 1985–2007) 2008; *Бесана. Есенцијална антологија* (La insomne. Antología esencial) 2013; *Снови за Аду* (Sueños para Ada) 2014; *Месец се миче*

непомичан (*La lunase mueve quieta*), 2015; Писмо оцу (*Cartaal padre*), 2016) Шетња (*Paseo*), 2017.

Добитник је 23. награде за поезију Мануел Алкантара (2015).

Приредио је антологије: *Антологија песама племена Индије* (*Antología de poemas de las tribus de la India*), 2003; *Забрињавајући сусед. Друга антологија верске поезије Индије* (*El vecino inquietante. Segunda antología de poesía devocional de la India*), 2004; *Ферлингетти. Песничка антологија* (*Ferlinghetti. Antología poética*) 2005; *Нема везе. Битничка поезија и Исток* (*No pasanada. La poesía beaty Oriente*) 2007; *Жене које сањају. Антологија шпанских песникиња 20. века* (*Mujeres que sueñan*) 2007; *Бесконачна множина. Антологија поезије Рафаела Переса Естраде* (*Un pluralin finito. Antología poética de Rafael Pérez Estrada*), 2011;

Бегунци. Антологија савремене шпанске поезије (*Fugitivos. Antología de poesía española contemporánea*) 2016; *Теригата. Будистичке песме мудрих жена* (*Therigatha. Poemas budistas de mujeres sabias*) 2016, *Антологија верске поезија Индије 5–19. века* (*Poesía devocional de la India, siglos V–XIX*) 2017. и друге.

*

Hesús Aguado (Jesús Aguado) poet, translator, anthology author, literary critic. Born in Madrid in 1961, since his second year he has lived in Seville, later in Benares (India), then in Malaga, Madrid, and now living in Barcelona.

He published the following books of poems: *The First Poems of the Shipwreck* (*Primeros poemas del naufragio*), 1984; *My enemy* (*Mi enemigo*), 1987; *Seed for body* (*Semillas para un cuerpo*), 1988;

Impossible Love (*Los amores imposibles*) for which he received the Hyperion Award in 1990; *Dedications* (*Libro de homenajes*), 1993; *Enjoying in metamorphoses – Anthology 1984–1993*, (*El placer de las metamorfosis – Antología 1984–1993*), 1996; *Fugitive*, collected poems 1984–2010 (*El fugitivo*, *Poesía reunida: 1984–2010*), 1998; *Parts of the Beetle* (*Piezas para un puzzle*), 1999; *Poemes Vikrama Babua* (*Los poemas de Vikram Babu*), 2000; *The Fat One and other songs: anthology* (*La gorda y otros poemas: antología*), 2001; *What you say to me* (*Lo que dices de mí*), 2002; *Wounds* (*Heridas*), 2004; *The Cunning of Emptiness* (*La astuciadelvacío*), 2005; *Verbs* (*Verbos*), 2009; *Beggar: poetic anthology 1985–2007* (*Mendigo: antología poetica 1985–2007*) 2008; *The Insomnia. Essential anthology* (*La insomnia. Antología esencial*), 2013; *Dreams for Ada* (*Sueños para Ada*), 2014; *Moon moves, immutable* (*La luna semuevequieta*), 2015; *A Letter to Our Father* (*Cartaalpadre*, 2016), *Walking* (*Paseo*), 2017.

He was awarded the 23rd Manuel Alcantar Award (2015).

He edited the following anthologies: *Anthology of the Poems of India's Tribes* (*Antología de poemas de las tribus de la India*), 2003; *The Distubing Neighbor. The second anthology of religious poetry in India* (*El vecino inquietante. Segunda antología de poesía devocional de la India*), 2004; *Ferlinghetti. Poetry anthology* (*Ferlinghetti. Antología poética*) 2005; *It Does Not Matter. The Beatnik Poetry and the East* (*La poesía beaty Oriente*) 2007; *Women Who Dream. Anthology of Spanish 20th Century poets* (*Mujeres que sueñan*) 2007; *The Infinite Plural. Anthology of Poetry by Rafael Peres Estrada* (*Unpluralinfinito. Antología poetica de Rafael Pérez Estrada*), 2011; *The Fugitives. Anthology of contemporary Spanish poetry* (*Fugitivos. Antología de poesía española contemporánea*) 2016; *Terigata. The Buddhist poetry of wise women* (*Therigatha. Poemas Buddhists de mujeres sabias*) 2016, *Anthology of Religious Poetry of India 5–19. century* (*Poesía devocional de la India, siglos V–XIX*), 2017 and others.

**САОПШТЕЊЕ
О ДОБИТНИКУ
БРАНКОВЕ НАГРАДЕ
БАРБАРИ ДЕЛАЋ**

**Образложење жирија за
доделу 58. Бранкове награде
Друштва књижевника
Војводине**

Друштво књижевника Војводине додељује Бранкову награду 58. пут, одржавајући једну врсту високе песничке културе која не само одаје почаст нашем знаменитом романтичарском песнику Бранку Радичевићу (1824–1853), него и настоји да подржи таленте и доприносе младих аутора нашег времена који су изабрали поезију као један од важних начина разумевања нашег људског опстанка. Носиоци ове угледне награде су, између осталих, Васко Попа, Бора Радовић, Раша Ливада, Драган Јовановић Данилов, Нина Живанчевић, Ана Ристовић... аутори који су на битан начин обележили нашу културу додајући радичевићевским открићењима језика и особене осећајности сложене и узбудљиве вредности и значења која поезија може да донесе. Награда се додељује за најбољу књигу уметничке поезије, аутора млађег од 29 година, издату на српском језику, за период између две доделе. Добитнику припада новчани износ, као и диплома.

На завршној седници жирија за доделу Бранкове награде Друштва књижевника Војводине, која се у Новом Саду уручује у

оквиру Међународног новосадског књижевног фестивала, одржаној 02. 08. 2018, жири у саставу Марија Шимоковић, Бранислав Живановић и Стеван Брадић, председник жирија, одлучио је да се 58. Бранкова награда додели

Барбара Делаћ

За књигу TOMORROWLAND, издавача Народно позориште Тимочке крајине – Центар за културу "Зоран Радмиловић" Зајечар, 2018.

Жири је у складу са Правилником разматрао 10 наслова пристиглих на конкурс, а у најужи избор жири је уврстио књиге *Последњи траг Хипербореје*, Шимона Цуботе (Фестивал културе младих Србије, Књажевац, 2017), *Ум за морем, смрт за вратом*, Огњена Аксентијевића (Трећи трг, Београд, 2017) и *Tomorrowland* Барбаре Делаћ (Народно позориште Тимочке крајине – Центар за културу "Зоран Радмиловић", Зајечар, 2018). Током протекле деценије младим песницима и песникињама постало је све теже да доспеју до прилике да објаве прву збирку. Гашење издавачких предузећа која су подржавала стваралаштво нових гласова довело је до смањеног поља могућности да се артикулишу перцепција и захтеви читаве једне генерације, а једина места на којима је ово остало могуће су локални наградни конкурси за објављивање прве збирке. О томе сведоче и број збирки

који последњих година пристижу на конкурс за Бранкову награду.

Барбара Делаћ је рођена 1994. године у Котору. Дипломирала је на Студијама модерне и савремене теорије уметности. Финалисткиња је *Ратковићевих вечери поезије* (Бијело Поље) и *Рукописа* (Панчево). Од 2015. године активна је чланица Форума младих писаца. Објављивала је поезију у зборницима: *Расположени за птице*, *Или је већ неко већ испланирао*, *Рукописи 40*, *Рукописи 41*, *Решење загонетке*, као и у књижевном часопису *SCRIPT* и *BECHA*. Добитница је награде Robert Bosh фондације "Travel to Europe" која се додељује најбољим студентима Црне Горе.

Њена прва збирка песама *Tomorrowland* представља најснажнији глас прошлогодишње продукције, будући да је поетички и идејно релативно јасно артикулисана и позиционирана у контексту савремене културе. У времену у коме се песништво по правилу делегира у приватност и успоставља као низање личних шифри без јасног усмерења, Барбара Делаћ проговара отвореном лексиком о питањима која нас се свих тичу, истовремено радосно и антагонистички, показујући значајну свест о правцу у ком савремено песништво може да делује. Она то чини тако што непрестано испитује оквире унутар којих смо као појединци приморани да обитавамо, а истовремено покушава да разложи механизме којима се они успостављају. То у њеном песништву пре свега значи тематизовање електронских медија, интернета и свих "машина визије" којима се производе "симулакруми" савременог света. У њеном песништву то је свет испуњен бљештавим светлуцањем роба, обећањима среће које нас засипају са свих екрана, свет бескрајне разноликости слика које можемо конзумирати, и у које се и сами морамо утопити, кроз поистовећивање са узорима који нам се нуде. У њему смо изложени непрестаном

медијском завођењу и терору жеље, тако да слике почињу да владају над стварношћу, која као да се више не може досегнути. Али ово је такође свет у коме су, како песникиња каже, "свуда исте пумпе" и "иста горива" која се плаћају "истим новцем", другим речима то је свет позног капитализма чија се системска и глобална доминација и уједначеност само прикрива површинском разноликошћу. Поезија Барбаре Делаћ у оваквом свету интервенише, његове наративе и слике разлаже, промишља и критикује, а на најснажнијим местима их демонтира и показује како се они могу учинити неделатним. Зато сматрамо да њено песништво представља значајан нови глас на нашој књижевној сцени и да заслужује пуну пажњу читалачке јавности, са свим претпоставкама за даље деловање.

У Новом Саду, 02. августа 2018. године

Жири награде:
Марија Шимоковић
Бранислав Живановић
Стеван Брадић, председник

* * *

ПОЕЗИЈА ЈЕ ЖИВА И СЛОБODНА

**Интервју са Барбаром Делаћ
добитником овогодишње
Бранкове награде
Разговарао Стеван Брадић**

Ваше песме говоре о савременом свету, полемичу са њим и у одређеној мери му се супротстављају. Где је према Вашем мишљењу место песништва данас, које су му могућности и границе?

Мислим да је 21. вијек границе замијенио међу-просторима и зато јако тешко можемо лоцирати мјесто pjesништва, гдје му је жариште и које домене оно достиже, жанрови су измијешани у свим областима, како у политици, тако у поезици, али оно у шта јесам сигурна, поезија је и те како жива и слободна. Можда је слободна управо зато што се манифестује испод површине, ослобођена од модернистичких великих амбиција, зато што може бити свугдје, под прстима, у ваздуху, pjesничке слике пробијају у све нове просторе ијезиком се

може играти да би се изразили у најразличитијим контекстима. Ипак, говорим само о стваралаштву, ако би требало да поставим позицију коју pjesништво има у нашим културама, оно је при крају ионако посљедње рубрике – култура.

Визуелна култура је свеprisутна у Вашим стиховима, комодификоване слике, електронски медији и "процесије симулакрума" (Бодријар) као да обликују читаву нашу стварност. Да ли је могуће нарушити њихову логику?

Заправо цијела збирка је одговор на то питање, писала сам је пропитујући начине на које је могуће нарушити њихову логику, и мислим да сам успјела да направим дистинкцију служећи се управо техником симулакрума, јер сам себе поништава, превеликим наглашавањем и затрпавањем све бива обесмишљено, па и симулакрум. Што се и дешава, ако анализирамо експанзију одређених друштвених мрежа или дигиталних трендова, међутим, како један сам себе уништи и постане незанимљив маси, настаје нови, и тако у недоглед, и једини начин отпора до којег сам дошла јесте да освијестимо тај процес којим напада наше надражаје. Да бих то постигла у поезији, служила сам се иронијом и хумором.

Често реферирасте на визуелне уметности (Пикасо, Магрит, Гропијус, Баскијат итд). У каквом је оно односу са Вашим песништвом?

Збирка је настала у току мојих студија, које су у великој мјери биле оријентисане визуелним умјетностима, и зато није необично да се нијесам могла, ни жељела одупријети утицају. Ипак, у мојим pjesмама има и много других референци популарне културе, које немају увијек исту функцију. Некад мотив послужи као врста омажа, у неким pjesмама продубљује значење успостављањем

релација и нових простора за размишљање, а некад служи и као контекстуално позиционирање.

Какву поезију и уметност цените, које су Ваше поетичке координате?

Савремена умјетност ми је најближа, поезија тренутно језичка, а у погледу поетика, да се примјетити или наслутити у мотивима пјесама. Међутим координате су ми дјела високог естетског квалитета, она која настављају да комуницирају и са удаљеним епохама – цијеним такву умјетност и ону која има потенцијал за то.

*

POETRY IS ALIVE AND FREE

Interview with Barbara Delač,
this year's recipient of the
Branko's Award
Interviewer Stevan Bradić

Your poems speak about the contemporary world, they enter into a dialogue with it, and to a certain extent they oppose it. Where in this world is the place for poetry today, what are its possibilities and limitations?

I think that the 21st century has substituted the concept of limit with the concept of spaces that are in-between, and therefore it is extremely difficult to pinpoint the exact position of poetry today, as well as its center and its reach. Also, genres are mixed in all fields, from politics to poetics, but I am sure of one thing – poetry is intensely alive and free. It is perhaps free precisely because it manifests itself underneath the surface, liberated from the modernist grand ambitions, it can be everywhere, underneath the fingers, in the air – poetic images proliferate all spaces, one can play with language in order to express oneself in various contexts. Still, I am speaking primarily of the creative

process, and if I were to position poetry in our social life, its place would anyhow be at the end of the last of the newspaper sections – culture.

Visual culture is omnipresent in your poems, commodified images, electronic media and the "processions of simulacra" (Baudrillard) seem to shape our entire reality. Is it possible to undermine their logic?

My entire book is the answer to this question, because I wrote it by examining the ways in which it is possible to undermine it, and I believe I have succeeded to make a distinction precisely by using the technique of the simulacrum, since it undermines itself – by overstressing and oversaturating everything becomes meaningless, and so does to simulacrum itself. If we analyze the expansion of social media platforms or certain digital trends we can see this in practice – but at the same time, as one of these self-destructs, and thus becomes no longer interesting to the public, another emerges, and this goes on ad infinitum. The only strategy of resistance that I came up with is to bring this process, that constantly attacks our senses, to consciousness. In order to achieve this in poetry I used irony and humor.

You often refer to visual arts (Picasso, Magritte, Gropius, Basquiat etc.). How do you relate it to your poetry?

My book was written during my studies, which were to a large extent focused on visual arts, and therefore it should not come as a surprise that I did not resist these influences, nor did I try to resist them. At the same time, I make a large number of references to the popular culture, that have different functions. Sometimes a motif is a sort of homage, sometimes it deepens the meaning by creating new relations and spaces for thought, and sometimes it serves as contextual positioning.

What poetry and art do you appreciate, what are your poetic coordinates?

Contemporary art is closest to me, my poetry is at the moment linguistic, concrete, and as for the poetics, one can infer it from the motifs in my poems. My coordinates are artworks of substantial aesthetic value, that still continue to communicate with past epochs – this is the art that I appreciate, as well as the art that has the potential to accomplish this.

Барбара Делач, рођена је 1994. године у Котору. Дипломирала је на студијама модерне и савремене теорије уметности. Финалисткиња је Ратковићевих вечери поезије (Бијело Поље) и Рукописа (Панчево). Објављивала је поезију у зборницима: Расположени за птице, Или је већ неко већ испланирао, Рукописи 40, Рукописи 41, Решење загонетке, као и у књижевним часописима SCRIPT, ВЕСНА, Исток, те на порталу Стране. Лаурет је 32. Фестивала младих песника у Зајечару, где је штампала своју прву књигу "Tomorrowland".

Такође, добитница је награде Robert Bosch фондације "Травел то Еуропа".

Живи у Котору.

*

Barbara Delač was born in 1994 in Kotor. She graduated from the studies of modern and contemporary theories of art. She is the finalist of The Ratkovic's poetry evenings (Bijelo Polje) and Manuscripts (Pancevo). She published poetry in the collections: *Bird-friendly, Or someone already planned, Manuscripts 40, Manuscripts 41, Solution of the Puzzle*, as well as in literary magazines SCRIPT, VESNA, East, and on the Pages portal. She is laureate of the 32nd Festival of Young Poets in Zajecar, where she published her first book *Tomorrowland*.

She is also the recipient of the Robert Bosch Foundation's award "Travel to Europe".

She lives in Kotor.

Веселин Мишњић, рођен 1954. године у Колашину, Црна Гора. Студије је завршио у Београду. Радио је као професор у Цетињској гимназији. Био је главни уредник и директор у издавачким кућама "Слобода" и "Штампар Макарије" из Београда. Сарађује са многим књижевним часописима.

Објавио је тридесет пет књига, различитих књижевних жанрова. Објављивао је романе, поезију, приповетку, афоризам, мисли и есеј, а бави се и књижевном и ликовном критиком. До сада је превођен на енглески, француски, немачки, пољски, руски, бугарски, словачки, македонски, словеначки, италијански, холандски, шпански, каталонски и турски језик. Заступљен је у бројним антологијама у жанрова којима се бавио. Добитник је књижевних награда: Радоје Домановић, Драгиша Кашиковић, Ристо Ратковићеве, Милан Ракић, Војислав Брковић и других.

Романи су му се налазили неколико пута у најужем избору за Нинову награду. Мишњићев "Романи у Праху", објављен 1997. уврштен је од стране књижевне критике међу десет најбољих романа на овим просторима те

деценије. Члан је Удружења књижевника Црне Горе од 1978. године и Удружења књижевника Србије од 1980. године у којем има статус истакнутог уметника. Самосталан је уметник. Живи и ствара у Београду.

*

Veselin Misnic, born in 1954 in Kolasin, Montenegro. He completed his studies in Belgrade. He worked as a professor at the Cetinje High School. He was editor-in-chief and director of publishing houses "Sloboda" and "Štampar Makarije" in Belgrade. He works with many literary magazines.

He has published thirty-five books, in various literary genres. He published novels, poetry, tales, aphorism, thoughts and essays, as well as literary and art criticism. So far, he has been translated into English, French, German, Polish, Russian, Bulgarian, Slovak, Macedonian, Slovenian, Italian, Dutch, Spanish, Catalan and Turkish. He is represented in numerous anthologies in the genres he dealt with. He received literary awards: Radoje Domanovic, Dragisa Kasikovic, Risto Ratkovic, Milan Rakic, Vojislav Brkovic and others.

His novels were shortlisted several times for the Nin Prize.

Mišnić's *Novels in Dust*, published in 1997, was included among the ten best novels in that decade and in the region by the literary critics. He is a member of the Association of Writers of Montenegro since 1978 and the Association of Writers of Serbia since 1980, in which he has the status of prominent artist. He is a free artist. He lives and works in Belgrade.

Јерјомин Николај Викторович, песник, кантаутор, инжењер и сликар, рођен је 13. маја 1967. у Уљановској области. Завршио је Лењинградски машински институт, смер за пројектовање летелица. Паралелно је две године студирао на Народном универзитету музичке уметности у Лењинграду на одсеку *Гитара на естради* у класи А. Бистрова, а потом је изучавао и сликарство. Радио је као инжењер у Централном конструкторском бироу поморске технике *Рубин*, где је учествовао у раду на одбрамбеним и конверзионим пројектима, једно време је радио у Азербејџану, потом се бавио пројектовањем опреме за нуклеарне станице. И данас ради као експерт у тој области.

До 2002. је изradio више стотина графика, а прву самосталну изложбу имао је 2012. у Белорусији. Аутор је илустрација за књиге и омота за свој ауторски диск. Прве успехе на пољу уметности постигао је 2002–2003. на Александрo-Невском фестивалу православно-патриотске ауторске песме. Потом је његова стваралачка биографија обележена следећим успесима: Лауреат регионалног фестивала ауторске песме *Робинзонада*, г. Виборг, 2003; Гран – при фестивала *Свети Георгије*, г. Орел, 2005; Лауреат Међународног Александрo-Невског фестивала, Москва, 2005; Лауреат регионалног фестивала ауторске песме *На Соловецким острвима*, Соловки, 2007; Лауреат Међународног фестивала *Небо Словена*, г. Севастопољ, 2008; Двоструки лауреат фестивала војне песме, г.

Кириши, 2010, 2012; Двоструки лауреат фестивала ауторске песме *У почетку беше Реч*, СПб, 2011, 2015; Лауреат фестивала *Гатчинско музичко пролеће – 2016* у номинацијама аутор-извођач и извођач; Двоструки лауреат *Конкурса једне песме*, у организацији Удружења књижевника Русије, редакције часописа *Невски алманах* и *Сфинкс* у Александрo-Невској лаври, СПб, 2010, 2011.

Члан је Удружења књижевника Русије од 2015.

Објавио је четири књиге поезије: "Души" (2002), "Опроштај душе" (2002), "Галилејска повест" (Поема, 2011), "Где је небо и где је земља" (2015).

Снимио је 14 албума ауторских песама на своје стихове, стихове песника града Всеволожска у коме живи са својом породицом, стихове песника Сребрног века, стихове игуманије Таисије (Солопове) и стихове песникиње Зинаиде Битарове.

*

Jerjomina Nikolaj Viktorovich,
poet, inventor, engineer and

painter, was born in 1967 in the Ulyanovsk region. He graduated from the Leningrad Mechanical Institute, on the design of aircraft department. He has studied simultaneously at the National University of Music in Leningrad for two years at the Guitar on stage department in class of A. Bistoff, and then he proceeded to studies of painting. He worked as an engineer at the Central Design Bureau of the marine engineering Rubin, where he participated in defense and conversion projects, worked for some time in Azerbaijan, then worked on designing equipment for nuclear stations. He is working as an expert in the field to this day.

By 2002, he made several hundred graphics, and his first sole exhibition was performed in 2012 in Belarus. He is author of illustrations for books and covers for his own authorized disc. He achieved his first success in arts during 2002 to 2003 at the Aleksandro-Nevsky Festival of Orthodox-Patriotic Authorized Song. Later on, his creative biography was marked by the following successes: Laureate of

the regional festival of authorized song *Robinzonada*, city of Viborg, 2003; Grand Prix at the *St. George Festival*, city of Orel, 2005; Laureate of the International Aleksander-Nevsky Festival, Moscow, 2005; Laureate of the regional festival of the authorized song *On Solovetski Islands*, Solovki, 2007; Laureate of the International Festival The Sky of Slavs, city of Sevastopol, 2008; Double laureate of the army song festival, city of Kirish, 2010, 2012; Double laureate of the festival of the authorized song *In the beginning was the Word*, Sanct Petersburg, 2011, 2015; Laureate of the *Gatčina Music Spring Festival-2016* in nominations author-performer and performer; Double laureate of The One Song Contest, organized by the Association of Writers of Russia, the editorial staff of Nevski almanah and Sphinx in Aleksandro-Nevskaya Lavra, Sanct Petersburg, 2010, 2011.

He is a member of the Association of Writers of Russia since 2015.

He published four books of poetry: *Souls* (2002), *Farewell of the Soul* (2002), *The Galilean Poem* (Poema, 2011), and *Where is the sky and where is the earth* (2015).

He recorded 14 albums of authorized songs on his own poems, poems by poets of the city Vsevolozhskaya in which he lives with his family, poems by the poets of the Silver Age, poems by abbot Taisiya (Solopova) and poems by poet Zinaida Bitarova.

Клаудија Габлер, рођена 1970. године у Лораху (живи у Билу / Немачка), студирала новинарство и позоришну науку у Берлину, пише песме и радио драме.

Награде: награда Гримелсхаусен; радна стипендија Берлин; државна стипендија Баден-Вурттемберг; добитница награде на литерарном такмичењу Вартхолц (А), стипендије Рајне-Пфалшке земље за Кунстлерхаус Еденкобен. Најновија издања "Prosperiti Horses" (Poems, Edition Voss / Horlemann, Berlin, 2015) и "Kirk" (Radio Plai, SVR, 2016).

Корнелија Фараго рођена је 1956. у Темерину. Завршила је студије мађарског језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду где је магистрирала и докторирала је 2000. године.

Била је члан редакције часописа Ђј Сумпосион, стручни сарадник и уредник у Југословенском лексикографском заводу (Загреб), члан редакције Енциклопедије Југославије (Нови Сад), асистент на Катедри за мађарски језик и књижевност Филозофског факултета у Новом Саду, уредник часописа за друштвена, научна и културна питања *Létünk*, предавач на Специјалистичким академским Студијама, Нови Сад, доцент на Катедри за мађарски језик и књижевност, Универзитет у Новом Саду.

Сада је професор Савремене мађарске књижевности и књижевне културе на Филолошком факултету, Београд, редовни професор (Теорија књижевности), редовни професор на Катедри за Мађарски језик и књижевност на Универзитету у Новом Саду и сарадник Одсека за медијске студије, Наставна група за журналистику на истом универзитету.

Корнелија Фараго је главни уредник часописа за књижевност, *Híd* и члан уређивачког одбора Годишњака Филозофског факултета у Новом Саду.

Члан је многих научних друштава, одбора и жирија за мађарску књижевност и члан управног одбора ДКВ.

Била је стипендиста Мађарске академије наука и многих научних институција и универзитета у иностранству.

Добитник је књижевна награда "Híd" (за 2005. годину) – Нови Сад, 2006.

Корнелија Фараго се бави истраживањима у областима: теорија књижевности, поетика простора; теорија жанрова, културална наратологија, књижевна антропологија, облици и формације, савремена

*

*

Claudia Gabler, born in 1970 in Lörrach / Germany (lives in Bühl / Germany) * studied journalism and teatrology in Berlin * writes poems and radio plays *

Awards: Grimmshausen Award, Work Scholarship Berlin, State Scholarship Baden-Württemberg, Prize Winner at the Wartholz Literary Competition (A), Scholarship from the State of Rhineland-Palatinate for the Künstlerhaus Edenkoben. * The last publications: *Prosperity Horses* (Poems, Edition Voss / Horlemann, Berlin, 2015) and *Kirk* (Radio Play, SWR, 2016).

Срђан Дамњановић (Нови Сад, 1968), предаје у Сремскокарловачкој гимназији. Објавио три књиге: *Мали речник грешака не само за новинаре*, *Речник грешака*, *МедIALOGИке*. Објављивао текстове у многим лионима и часописима.

Srđan Damjanović (Novi Sad, 1968) teaches philosophy in Gymnasium of Karlovci. He published books *Mali rečnik grešaka ne samo za novinare*, *Rečnik grešaka*, *Medialogike*. He also published a number of essays in literary magazines and papers.

мађ. књижевност, компаративна истраживања савремене мађ. и српске књижевне културе, култура преводаштва, рецепција превода. Аутор је десетина студија и монографија.

*

Faragó, Kornélia was born in 1956 in Temerin. She finished studies of Hungarian language and literature at Faculty of Philosophy in Novi Sad where she got her BA and PhD in 2000. He was the member of the editorial board of the magazine *Új Symposion*, expert assistant and editor in Yugoslav lexicography institute (Zagreb), member of editorial board of Encyclopedia of Yugoslavia (Novi Sad), a teaching lecturer at Department for Hungarian language and literature at Faculty of Philosophy in Novi Sad, editor in the magazine for social, scientific and cultural issues *Létünk*, lecturer at Specialist academic studies in Novi Sad.

Now, she is a professor of contemporary Hungarian literature and literary culture at Faculty of Philology in Belgrade, associate professor (Theory of literature),

associate professor on Department for Hungarian language and literature at university in Novi Sad and associate of section for media studies, teaching group for journalism at the same university. Kornelia Farago is the editor in chief of the literary magazine, *Híd* and a member of editorial board of Faculty of Philosophy Annual in Novi Sad.

She is the member of various associations, boards and jury for Hungarian literature and Board of directors of Association of Writers of Vojvodina. She was a scholar of Hungarian Academy of Sciences and many academic institutions and universities abroad.

She won the literary award "Híd" (for 2005) – Novi Sad, 2006.

Kornelia Farago researches in the following fields: theory of literature, poetics of space; theory of genres, cultural storytelling, literary anthropology, forms and formations, contemporary Hungarian literature, comparative study of Hungarian and Serbian literary culture, culture of translation work, reception of translations. She is the author of dozens studies and monographies.

Ђерић, Зоран (1960),

Управник Српског народног позоришта, ванредни професор на Академији уметности у Бањој Луци. Био је директор Позоришта младих у Новом Саду. Садав је управник Српског народног позоришта и уредник часописа *Сцена*.

Четири године предавао на Универзитету у Лођу (Пољска), држао предавања, као гостујући професор, на Универзитету у Гдањску и на Јагелонском универзитету у Кракову (Пољска), на Карловом универзитету у Прагу (Чешка Република), на Универзитету у Бањој Луци (Босна и Херцеговина, Филозофски факултет) и на Универзитету у Новом Саду (Србија). Учествовао на међународним научним конференцијама: у Пољској (Познањ, Вроцлав, Шћећин, Варшава, Краков, Гњезно, Сосновјец, Лођ), у Бугарској (Софија, Лесиндрен, Велико Трново), у Хрватској (Задар, Осијек, Обровац), у Русији (Москва), у Словенији (Љубљана) и у Србији (Београд, Вршац, Суботица).

Објавио монографије: *Ватрено крштење* (1995), *Анђели носталгије. Поезија Данила Киша и Владимира Набокова* (2000), *Данило Киш: ружа-песник* (2001); *Песник и његова сенка. Есеји о српској поезији XX века* (2005), *Незасићење. Пољска драматургија XX века* (2006), *Са Истока на Запад. Словенска књижевна емиграција у XX веку* (2007), *Дом и бездомност у поезији XX века* (2007), *Историја Витолда Гомбровича* (2008), *Тестостерон. Нова пољска драматургија* (2008), *Поетика српског филма* (200) и *Позориште и филм* (2010).

Приредио антологије: *Powrót do domu / Повратак кући* (пољска емигрантска поезија, 2002), *Васкрс у српској књижевности* (2006, друго издање 2010) и *Божић у српској књижевности* (2006).

Објавио и 9 песничких књига (од којих је последња *Наталожено*. Изабране и нове

песме, 2007), књигу изабраних песама на италијанском језику (*Voglio dimenticare tutto*, 2001) и дневник путовања по Апулији (Море и мраморје, 2000), као и више књига превода са руског и пољског језика (Набоков, Хармс, Гомбрович, Варга).

*

Đerić, Zoran (1960), a poet, translator, essayist and literary critic. He is Manager of Serbian National Theatre, the associate professor at Banja Luka Academy of Arts. He was director of Youth theatre in Novi Sad. He taught at several universities: University Lod in Poland, in Gdansk, Krakow, Prague, Banja Luka and Novi Sad. To date he has published the following books of verse: *Talog* (Residue, Novi Sad, 1983), *Zglob* (Articulation, 1985), *Unutrašnja obeležja* (Inner qualities, 1990), *Sestra* (Sister, 1992), *Odušak* (Respite, 1994), *Voglio dimenticare tutto* (selected poems in Italian, Bari, 2001), *Az bo vide*. *Azbučne molitve* (Az Bo Vide, Alphabet Prayers, 2002) and the literary declaration: *Pod starom lipom* (Under the Old Lime Tree, 1993); a book of criticism (with a poetic anthology): *Vatreno krštenje* (Baptism by Fire, Subotica, 1995); a travelogue: *More i mramorje* (Sea and Marble, 2000); books of essays: *Andjeli nostalgije*. *Poezija Danila Kiša i Vladimira Nabokova* (The Angels of Nostalgia. The Poetry of Danilo Kis and Vladimir Nabokov, 2000); *Danilo Kiš: ruža-pesnik* (Danilo Kiš: The Rose-Poet, 2001);

Pesnik i njegova senka. *Eseji o srpskim pesnicima XX veka* (The Poet and his shadow. Essays on Serbian Poets of the 20th Century, 2005); a selection of Polish immigrant poetry: *Ponjrot do domu / Povratak kući* (Return Home, 2002); the translation of the novel: *Krzysztof Varga, Tequila* (2005) from Polish, as well as several books from Russian (Vladimir Nabokov, Danil Kharms). He edited anthologies: *Powrót do domu/Return home* (polish emigrant poetry, 2002), *Easter in Serbian literature* (2006, 2nd edition 2010) and *Christmas in Serbian literature* (2006).

Gvozden, Vladimir, рођен 1972. године у Новом Саду. Дипломирао, магистрирао и докторирао на Филозофском факултету у Новом Саду, где предаје на Одсеку за компаративну књижевност. Био је гостујући професор на Универзитету у Регензбургу, предавања по позиву је држао на универзитетима у Бамбергу, Гисену, Прагу и Сегедину, гостујући истраживач је био на универзитетима у Торонту, Инзбруку и Брну, а радови су му превођени на мађарски,

македонски, бугарски, шпански, пољски и немачки језик. Аутор је књига *Јован Дучић путописац* (2003), *Чинови присвајања: од теорије ка прагматици текста* (2005), *Српска путописна култура 1914–1940* (2011), *Књижевност, култура, утопија* (2011), *Nine Serbian Poets/Девет српских песника* (антологија, 2012); уредио је *Прегледни речник компаративне књижевности и културе* (2011; заједно са Бојаном Стојановић-Пантовић и Миодрагом Радовићем), приредио више темата у часописима; преводи са енглеског језика. Члан је УО ДКВ и УО Асоцијације за канадске студије Србије, редакције часописа *Златна греда* и *Зборника за језике и књижевност Филозофског факултета у Новом Саду*. Добитник је Награде Друштва књижевника Војводине за превод године (2005), Награде ДКВ за књигу године (2012) и Награде Лаза Костић (2012).

*

Gvozden, Vladimir, was born 1972 in Novi Sad, Serbia. He finished Serbian Literature at University of Novi Sad (B. A. 1996, M. A. 2003, Ph. D. in 2010) and works at the same University as a

professor of Comparative Literature. He has published two books and numerous articles about modern and contemporary Serbian literature, as well as twenty entries about Serbian writers in Kindlers Literaturlexicon (2009 edition).

He has written many articles and essay reviews about most prominent modern and contemporary writers like Miloš Crnjanski, Aleksandar Tišma, Danilo Kiš, Borislav Pekić, David Albahari, Jovan Zivlak, Dragan Jovanović Danilov, Vladimir Tasić, Slobodan Vladošić... He has published many articles in English and some of them were translated in Hungarian, Polish, Macedonian and Spanish.

He was visiting scholar at Universities of Poznan, Toronto, Innsbruck and Brno, and guest lecturer in 2006/2007 at University of Regensburg under the programme Eurolecture of Alfred Toepfer Foundation from Hamburg.

He held workshops and seminars in Serbian Literature at Universities of London, Bamberg, Giessen, Prague, Budapest and Szeged, and attended many conferences home and abroad. He was member of research project at London University entitled "East Looks West".

He has translated six books from English, and he is member of the Board of Writers' Association of Vojvodina and co-editor of literary review Zlatna greda and chairman of Association for Canadian studies in Serbia. From 2009 he has been member of the jury of prestigious Serbian literary award "Golden Sunflower".

He is the author of the books: Jovan Dučić, a travel writer (2003) and Acts of appropriation: from theory to pragmatics of text (2005). He edited almanac Visual culture (2003) and translated several books from English language. His texts have been translated into Hungarian, Polish, Macedonian and Spanish language.

He won the award for the best translation by Association of writers of Vojvodina (2005), award for young researchers (2005), and the Award Laza Kostic for the book of the year.

Станковић Милица (1981), после завршене Зрењанинске гимназије уписује Филозофски факултет у Новом Саду, француски језик и књижевност.

Од 2007. ради као професор француског, енглеског, латинског и српског језика за странце, те као професор глуме у Француском институту, Зрењанинској гимназији, Carpe Diem језичком центру, гимназији Ј. Ј. Змај у Новом Саду, Регионалном центру за таленте у Сремским Карловцима...

Од 2014. је сертификовани испитивач на међународним ДЕЛФ испитима.

Од 2014. преводи за издавачку кућу Адреса из Новог Сада.

*

Stankovic Milica (1981), after the completion of the Zrenjanin High School, she enrolled into the Faculty of Philosophy in Novi Sad, Department of French language and literature.

Since 2007 he has been working as a professor of French, English, Latin and Serbian language for foreigners, and as a professor of acting at the French Institute, Zrenjanin High School, Carpe Diem Language Center, J. J. Zmaj High School in Novi Sad, Regional Center for Talents in Sremski Karlovci...

Since 2014 she has been a certified examiner at international DELF exams.

Since 2014 she is engaged as a translator for the publishing house Adresa from Novi Sad.

Милена Зиројевић, рођена у Чачку 1981. године. У Београду завршила Филолошку гимназију и студије на Филолошком факултету са звањем професора за Шпански језик и хиспанске књижевности. Бави се преводњешом како стручних, тако и књижевних текстова са шпанског и енглеског језика. Сарађивала са издавачком кућом Pi-press. Радила као професор шпанског језика. Тренутно запослена у компанији NCR.

*

Milena Zirojević, born in Čačak in 1981. She finished the Philology high school and graduated from the Faculty of Philology in Belgrade with the title of Professor of Spanish Language and Hispanic Literature. She has been translating both professional and literary texts from Spanish and English. She cooperated with the Pi-press publishing house. She worked as a professor of Spanish language. Currently employed in NCR company.

Лшонц, Алпар је рођен 1958. у Темерину. Професор је на Универзитету у Новом Саду, предаје на Катедри за друштвене

науке Факултета техничких наука, као и на Филозофском факултету у Сегедину (Мађарска) од 1991. Предавао је и на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише теоријске чланке, филозофску критику и есеје о књижевности. Објављивао је у многим часописима у Србији и у иностранству. Био је члан уредништва *Uj Symposion*, *Поља*, *Létünk*, и других часописа, и главни уредник часописа *Хабитус*. Сада је један од уредника *Златне греде*, али и других часописа. Текстови су му преводјени на француски, немачки и енглески језик. Између осталих аутор је следећих књига: *Облици недостатка* (Форум, Нови Сад, 1988), *Херменеутика сећања* (Форум, Нови Сад, 1998), *Модерна на Колону* (Стубови културе, Београд, 1998), *Европске димензије* (Форум, Нови Сад, 2002), *Suffitientia ecologica* (Stylos, Нови Сад, 2005), *Неолиберализам: судбина или избор* (коаутор), *Есеји о држави благостања* (коаутор), *Суверенитет, моћ и криза* (Светови, Нови Сад, 2006), *Моћ као друштвени догађај* (Адреса,

Нови Сад, 2009), *Отпор и моћ* (Нови Сад, 2012). Награђен је наградом ДКВ *Иштван Конц*.

*

Losonczi, Alpár was born in 1958 in Temerin. He is professor at the University of Novi Sad, where he teaches at the Department of Social Sciences of the Faculty of Technical Sciences; he has also taught in the Arts Faculty in Szeged (Hungary) since 1991. For a long time, he also taught in the Arts Faculty at Novi Sad. He writes theoretical articles, philosophical criticism, and essays on literature.

He has been published in many magazines in Serbia and abroad. He was a member of the editorial board of *Uj Symposion*, *Polja*, *Létünk*, and other magazines, and chief editor of the magazine *Habitus*. He is currently one of the editors of *Zlatna Greda*, and of other magazines.

The following is a selected list of his works: *Hiányvonatkozások: társadalomfilozófiai témák* (Forms of Shortcoming, Forum, Novi Sad 1988), *Az emlékezés hermeneutikája* (The

Hermeneutics of Memory, Forum, Novi Sad, 1998), *Moderna na Kolonu* (Modernity on Colonus, Stubovi culture, Beograd, 1998), *Európa-dimenziók* (European Dimensions, Forum, Novi Sad, 2002), *Suffitientia ecologica* (Stylos, Novi Sad, 2005), *Suverenitet, moć i kriza* (Sovereignty, Power and Crisis, Svetovi, Novi Sad, 2006).

He has received the Writers Association of Vojvodina's *Istvan Konc* (Koncz István) award.

He lives in Temerin.

Проле, Драган, рођен у Новом Саду 1972, где је завршио основно и средње школовање. На Одсеку за филозофију Филозофског факултета у Новом Саду дипломирао 1997, магистрирао 2001. и докторирао 2006. године. Од 1998. године запослен је најпре у звању асистента-приправника и асистента, а данас у звању редовног професора на предметима Онтологија, Филозофска антропологија и Филозофија историје. Студијски боравци у иностранству: Хумболт Универзитет Берлин (јун 2002), Вајмар (август 2003. и август 2004), Институт за филозофију/Хусерлов архив Лувен (октобар-децембар 2005), Институт за филозофију Карл Франценс Универзитет Грац (новембар 2006), Институт за филозофију Карл Рупрехт, Универзитет Хајделберг (октобар 2008), Институт за науке о човеку Беч (април-јун 2010). Објавио је пет превода књига са немачког језика, међу којима су две књиге Бернхарда Валденфелса, *Хусерлова Прва филозофија и Први нацрт система филозофије природе* Ф. В. Ј. Шелинга. Објављује есеје и књиге из области онтологије, естетике, класичне немачке и савремене филозофије, посебно тзв. феноменологије странаго. Објављене књиге *Хусерлова феноменолошка онтологија* (2002), *Ум и повест. Хајдегер и Хегел* (2007), *Страност бића. Прилози феноменолошкој онтологији* (2010), *Хуманост странаго човека*, (2011) и *Унутрашње иностранство*.

Филозофска рефлексија
романтизма (2013). Награду
Никола Милошевић добио је за
Хуманост страног човека (2011),
а награде Стеван Пешић и
награду ДКВ за књигу године
добио је за Унутрашње
иностранство (2013).

*

Prole, Dragan was born in 1972
in Novi Sad. He had his master's
and doctoral degrees from the
Faculty of Philosophy in Novi Sad.
He has been working at the
Department of Philosophy since
1998. He teaches Ontology,
Philosophical anthropology and
Philosophy of history.

He has translated four books
from German, including Bernhard
Waldenfels and F.W.J. Schelling. He
writes essays and books on
ontology, aesthetics, classical
German and contemporary
philosophy, especially the
so-called phenomenology of
strange.

He has published *Huserlova
fenomenološka ontologija* (2002),
Um i povest. Hajdeger i Hegel (2007),
*Stranost bića. Prilozi fenomenološkoj
ontologiji* (2010) and *Humanost
stranog čoveka*, 2011.

Тијана Пиштигњат, завршила
мастер студије из шпанског
језика и хиспанских
књижевности на Филолошком
факултету у Београду. Након тога,
завршила и мастер студије из
шпанског језика на Факултету за
филозофију и књижевност у

Гранади (Шпанија). Радилa као
преводица у предузећу
Енергопројект, као професор
српскохрватског језика на
Факултету за филозофију и

књижевност Универзитета у
Гранади, као наставник шпанског
језика у Карловачкој гимназији.
Тренутно ради као наставник
шпанског језика у Четрнаестој
београдској гимназији и у
Гимназији Плус у Београду.
Најважнији преводи: Хосе Марија
де Переда: Зов планина; Хавијер
Олиден и Марија Дијас Алонсо:
Ментална гимнастика; Хорхе
Букај: Пут мудрости.

*

Tijana Pištignjat completed her
MA Degree in Spanish language
and Hispanic Literature at the
Faculty of Philology in Belgrade.
After that, she completed her
master studies in Spanish at the
Faculty of Philosophy and
Literature in Granada (Spain). She
worked as an translator at the
Energoprojekt company, as a
professor of Serbo-Croatian
language at the Faculty of
Philosophy and Literature at the
University of Granada, as a teacher
of the Spanish language at the
High School in Karlovac. She is
currently working as a Spanish
language teacher at the
Fourteenth Belgrade High School
and at the Gimnazija Plus in
Belgrade. Most important
translations: Hose Marija de
Pereda: *The Call of Mountains*;
Havijer Oliden and Maria Dias
Alonso: *Mental gymnastics*; Horhe
Bukaj: *The Way of Wisdom*.

Душка Радивојевић, студије
шпанског језика и књижевности,
преводиачки смер, завршила на
Филолошком факултету у
Београду. Радилa као
преводица у Српском народном
позоришту, професор шпанског
језика на Факултету за спорт и
туризам у Новом Саду и у више
школа страних језика. Лета 2000.
боравила у Бургосу (Шпанија) на
усавршавању језика као
стипендиста шпанске владе.
Превела са шпанског више
књига, филмова, серија,
документарних емисија и
позоришних представа за ТВ
Нови Сад, сарађивала у
књижевним и позоришним
часописима *Летонис Матице*

српске, *Сцена, Позориште*.
Најважнији преводи: Хосе Ортега
и Гасет: *Медитације о Дон
Кихоту*; Хуан Рулфо: *Педро
Парамо*; Карлос Руис Сафон:
*Заточеник небеса, Лавиринт
духова*; Хавијер Маријас:
Заљубљивања.

*

Duška Radivojević, graduated from the Faculty of Philology in Belgrade where she studied Spanish language and literature. She worked as a translator in the Serbian National Theatre, a professor of Spanish at the Faculty of Sport and Tourism in Novi Sad and several language schools. In 2000, she received a scholarship from the Spanish Government and spent time in Burgos where she perfected her language skills. She has translated a number of books and titles for movies, TV shows, documentaries and plays for Television Novi Sad, and she was a contributor for literary magazines such as *Letopis Matice srpske*, *Scena* and *Pozorište*. Her most important literary translations include: *Meditations on Quixote* by José Ortega y Gasset; *Pedro Páramo* by Juan Rulfo; *The Prisoner of Heaven* and *The Labyrinth of Spirits* by Carlos Ruiz Zafón.

Смиљанић, Дамир (1972), студирао филозофију, театрологију и социологију у Ерлангену (Немачка), где је после магистарских студија (тема магистарског рада:

херменеутичка логика) уписао докторске студије. Одбранио дисертацију *Philosophische Positionalität im Lichte des Perspektivismus* [Филозофска позиционалност у светлу перспективизма] 2005, а објавио је 2006. Од 2007. ради као редовни професор на Катедри за филозофију у Новом Саду.

Добитник је прве награде на конкурс града Офенбаха о филозофији Филипа Мајнлендера (есеј: "Mainländers Anleitung zum glücklichen Nichtsein" ["Мајнлендерово упутство за срећно небивствовање"].

Превео са немачког на српски: Вилхелм Шмид, *Леп живот? Увод у животну уметност* (Светови, Нови Сад 2001), Бернхард Х. Ф. Таурек, *Филозофирати: Учити умирати? Оглед о иконолошкој модернизацији наше комуникације о смрти и умирању* (Адреса, Нови Сад 2009). Објавио је 2011. књигу *Синестетика* а 2015. *Ирпације*.

*

Smiljanić, Damir (1972), studied philosophy, teatrology and

sociology at the University of Erlangen (Germany). He wrote his master's thesis on hermeneutic logic and in 2005 he had his doctoral degree. The title of his doctoral thesis was *Philosophische Positionalität im Lichte des Perspektivismus*, and it was published in 2006. He has been an assistant professor at the Department of Philosophy in Novi Sad since 2007.

His essay "Mainländers Anleitung zum glücklichen Nichtsein" won the first prize at the City of Offenbach contest on Philipp Mainländer's philosophy.

He translated Wilhelm Schmidt and Bernhardt H. F. Taurek into Serbian. He published in 2011. a book about theory of knowledge *Synaesthesia and Irritations*, 2105.

Марија Шимоковић је рођена је 21. априла 1947. године у Суботици. Основну и средњу школу завршила је у Суботици, а филозофију, смер естетика – етика на Филозофско – историјском факултету у Београду. Збирке песама: *Сам*

човек (1972), Освиг, Суботица; Ишчекујући Јону (1976), Освиг, Суботица; Не бој се, ту сам (1980), Минерва, Суботица; Мајстор жудње (1983), Минерва, Суботица; Небески бицикл (1987), Нолит, Београд; Слагање времена (1992), Просвета, Београд; Пољубац Густава Климта, изабране и нове песме (1993), Просвета, Београд; Mariatheresiopolis, превод на мађарски са И. Б. Фокијем, (1996), Суботица; Међуречје, (1999), Стубови културе, Београд, Киновар (2007), Народна књига, Београд; Кутија од песка, изабране и нове песме, Васа Павковић, 2012; *Дневник раздаљине, збирка песама*, Медијска књижара Круг, Београд 2014.

Објављени романи:
Сценографија за ветар, 2002, 2003, Велосипед господина Вермеша, 2010.
Награде и признања:
Југословенски фестивал поезије младих у Врбасу, I награда 1974; Награда за Књигу године Друштва књижевника Војводине, 1987, за Небески бицикл; Награда "Др Ференц Бодрогвари" за стваралаштво, 1988. за Небески бицикл; Награда "Др Ференц Бодрогвари" за Слагање времена, 1992; Награда Бранко Миљковић за Киновар, 2008; Награда "Про урбе", 2009, Суботица; Награда за Велосипед господина Вермеша, 2011, Градска библиотека у Суботици.

Змајева награда Матице српске за 2012. годину за збирку песама Чуvari привида; Награда Стеван Пешић за *Дневник раздаљине, збирка песама*, Медијска књижара КРУГ, Београд 2014.

in 1988 for Nebeski bicikl; "Dr Ferenc Bodrogyari" award for Slaganje vremena in 1992; Branko Miljkovic award for Kinovar, 2008; award "Pro urbe" in 2009, Award for Velosiped gospodina Vermesa, 2011, City Library in Subotica.

*

Marija Simokovic (1947, Subotica). A writer and translator. She finished her elementary and secondary education in Subotica, and her studies of philosophy, department for aesthetics-ethics at the Faculty of Philosophy in Belgrade.

Published collections of poems: Sam covek, 1972, Iscekujuci Jonu, 1976, Ne boј se, tu sam, 1980, Majstor zudnje, 1983, Nebeski bicikl, 1987, Slaganje vremena, 1992, Poljubac Gustava Klimta, selected and new poems, Bogdan A. Popovic, 1993, Mariatheresiopolis, translated into Hungarian with I. B. Foki, 1996, Medurecje, 1999, Kutija od peska, selected and new poems, Vasa Pavkovic, 2012.

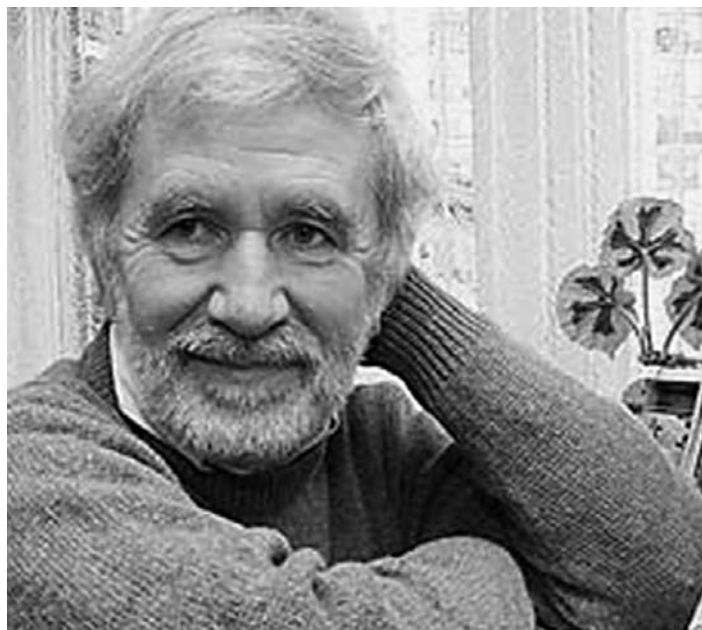
Published novels: Scenografija za vetar, 2002, 2003, Velosiped gospodina Vermesa, 2010.

Published poems: Kinovar, 2007, 2008.

Awards and recognitions: Festival of Yugoslav Poetry of Youth in Vrbas, II prize 1974; Award of the Association of Writers of Vojvodina for the book of the year 1987 for Nebeski bicikl; "Dr Ferenc Bodrogyari" award for crative work

Бојан Јовановић, рођен је 1950.године и Нишу. Завршио је гимназију у Нишу, а потом и студије етнологије на Филозофском факултету у Београду. Докторирао је у Београду. Осим антрополоије, бави се алтернативним филмом и пише поезију. Важан аспект његовог књижевног рада чине тематски есеји и текстови о домаћим и иностраним писцима.

Радио је као научни саветник Балканолошког института САНУ. Објавио је низ књига из домена антропологије: *Српска књига мртвих* (1992, 2002), *Магија српских обреда* (1993, 1995, 2001, 2005), *Тајна лапота* (1999), *Дух паганског наслеђа* (2000, 2006), *Клопка за душу* (2002, 2007), *Карактер као судбина* (2002, 2004), *Говор пећинских сенки* (2004), *Блискост далеког* (2005), *Судбина и магија* (2007), *Блискост далеког, Анахронике III* (2005), *Судбина и магија* (2007), *Пркос и инат* (2008), *Речник јавашлука* (2009), *Љу бав и опрашта ње* (2011), *Чита ње пр рочанства* (са М. Демићем) (2011), *Играње с ништа ви лом* (2011), *Околни пут* (2013).

Приредио низ ауторских зборника тематски посвећених поетици сажетости, алтернативним знањима, британској антропологији, негативној утопији, теорији ритуала, месијанству, српској Византији, карактерологији Срба, мистици, Џојсовој поетици, Фројдовом антрополошком песимизму, делу Веселина Чајкановића. Аутор је преко десет песничких књига и четрдесет алтернативних филмова.

*

Bojan Jovanović, was born in 1950 in Niš. He finished grammar school in Niš, and then studies of ethnology at Faculty of Philosophy in Belgrade. He got his PhD in Belgrade. Besides anthropology, he is into alternative film and writes poetry. A very important aspect of his literary work includes thematic essays and texts on domestic and foreign writers. He employed as scientific counselor at Balkanologic Institute SANU. He has published series of books from the field of anthropology: *Srpska knjiga mrtvihija srpskih obreda* (1999), *Duh paganskog nasleđa* (2000, 2006), *Klopka za dušu* (2002, 2007), *Karakter kao sudbina* (2002, 2004), *Govor pečinskih senki* (2004), *Bliskost dalekog* (2005), *Sudbina I magija* (2007), *Bliskost dalekog, Anahronike III*, (2005), *Sudbina I magija* (2007), *Prkos i inat* (2008), *Rečnik javašluka* (2009).

He has edited numerous alamanchs dedicated to poetics of brevity, alternative skills, British anthropology, negative utopia, theory of rituals, messianism, Serbian Byzantium, characterology of Serbs, mysticism, Joyce's poetics, Freud's anthropological pessimism, work of Veselin Čajkanović. He is the author of over ten books of poetry and 40 alternative films.

Кецман, Давид Дак, рођен 1947. у Рајновцима, код Бихаћа. Школовао се у Вајској, Кикинди, Врбасу, Новом Саду и Зрењанину. По завршетку студија савременог српскохрватског језика и југословенске књижевности

(1969) радио је као наставник у школи (1971–1974), а од 1974. је професионални новинар најпре у сомборском Информативном центру, а данас у Радио-Сомбору. Био је главни и одговорни уредник омладинског листа "Покрет" (1974–78), уредник у сомборском часопису "Домети", а од оснивања 1992. године члан је уредништва часописа "Луча" у Суботици.

Почиње да објављује 1966. године, сарађује са листовима "Index" (Нови Сад), "Младост" и "Омладинске новине" (Београд), часописа "Улазница" (Зрењанин), "Поља" и "Стражилово" (Нови Сад).

Прва књига поезије "Реч на леду" објављена 1976. у Сомбору. Следе збирке песама "Претпоноћни воз", "Ноћни риболов", "Зидари светилишта", "Распад мозаика", "Третај" "Небески гласник" (хаику), најпре на српском, потом у преводу Матије Молцера на мађарском језику, те књиге поетске прозе "Калем", "Столетна вода" и "Сам као суза" (изабране и нове песме), збирка есеја и поетске прозе "Тамнина", "Хор сенки". Аутор је књига приповедака "Леђ" и романа-мозаика о детињству и одрастању "Кад дуња замирише".

Пише за децу и младе ("Сањам, сањам чаролије", песме и приче), "Хоћко и Нећко", "Даљинама преко света" и "Неко само тебе тражи" (песме).

Заступљен је у више антологија, добитник награда на

књижевним конкурсима за поезију и прозу "Политика" (Београд), "Глас српски" (Бања Лука), "Ослобођење" (Српско Сарајево), "Просветни преглед" (Београд), Награда "Искра културе" КПЗ Војводине и Повеља Задужбине "Јаков Игњатовић" у Будимпешти 2009.

*

David Kecman Dako, born in 1947 in Rajnovci, near Bihać. He educated in Vajska, Kikinda, Vrbas, Novi Sad and Zrenjanin. After completing studies of contemporary Serbo-Croatian language and Yugoslav literature (1969) he worked as a school teacher (1971–1974), and since 1974 he has been working as a journalist, first at Information centre in Sombor, and now at Radio Sombor. He was chief editor of youth magazine "Pokret" (1974–78), editor of Sombor magazine "Dometi", and he has been a member of editorial board of the magazine "Luča" since its foundation in 1992 in Subotica.

He started publishing in 1966, cooperating with the papers "Index" (Novi Sad), "Mladost" and "Omladinske novine" (Belgrade), magazines "Ulaznica" (Zrenjanin), "Polja" and "Stražilovo" (Novi Sad).

His first book of poetry "Reč na ledu" was published in 1976 in Sombor. It was followed by collection of poems "Pretponoćni voz", "Noćni ribolov", "Zidari svetišta", "Raspad mozaika", "Treptaj" "Nebeski glasnik" (haiku),

first in Serbian and then in Hungarian, translated by Matija Molcer, books of poetic prose "Kalem", "Stoletna voda" and "Sam kao suza" (selected and new poems), collection of essays and poetic prose "Tamnina", "Hor senki". He is the author of collection of short stories "Led" and mosaic-novel about the childhood and growing up "Kad dunja zamiriše".

He writes for children and young people ("Sanjam, sanjam čarolije", poems and short stories), "Hoćko and Nećko", "Daljinama preko sveta" and "Neko samo tebe traži" (poems).

He is included in several anthologies, awarded at literary contests for poetry and prose "Politika" (Belgrade), "Glas srpski" (Banja Luka), "Oslobođenje" (Srpsko Sarajevo), "Prosvetni pregled" (Belgrade), Prize "Iskra kulture" CEC Vojvodina and Povelja zadužbine "Jakov Ignjatović" in Budapest 2009.

Милена Алексић, наставник руског језика и књижевности у Гимназији "Лаза Костић" у Новом Саду, лектор-сарадник на Паневропском универзитету "Апеирон" у Бањој Луци и преводилац.

Аутор књиге "Радост даривања" (аутобиографска проза, 2015.) и збирке стихова "Вишњи бездан" (2017).

Коаутор уџбеника за студенте у области превођења генетски блиских језика.

Од 2002. објавила више превода са руског и на руски језик (романи, приче, збирке приповедака за децу, стихови). Живи у Новом Саду.

*

Milena Aleksić, a teacher of Russian language and literature in secondary school "Laza Kostić" in Novi Sad, reader-associate at Pan European university "Apeiron" in Banja Luka and translator. The author of the book "Radost darivanja" (autobiographic prose, 2015) and collection of verses "Višnji bezdan" (2017).

Co-author of the textbooks for students in the field of translating

genetically close languages. Since 2002 she has published several translations from and into Russian (novels, short stories, collection of short stories for children, poems). She lives in Novi Sad.

Драган Бабић (1987), основне и мастер студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду, на Одсеку за англистику. Пише кратку прозу, есеје и књижевну критику. Објавио је књигу прозе Твитер приче (2014). Живи у Новом Саду.

*

Dragan Babić (1987), graduated from the Department of English Studies at the Faculty of Philosophy in Novi Sad. He writes short stories, essays and literary critics. He published a book of Twitter prose Twtiter priče (2014). He lives in Novi Sad.

Стеван Брадић је рођен у Новом Саду, 1982. године. Основне студије завршио је на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Диплому мастера стекао је на на истом одсеку, а потом и на Одсеку за енглески језик и књижевност Универзитета у Стокхолму, а докторирао је у Новом Саду 2016. године.

Пише поезију, есеје, приказе и критичку, преводи са енглеског језика. Објавио је збирку песама У котларници (Нови Саду: Адреса, 2013), студију Симулација и гастрономија (Београд: Службени гласник, 2012), а као један од четири аутора и књигу песма Из сенке стиха (Београд: Граматик, 2012).

Запослен је на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Члан је уређивачког одбора часописа за књижевност, уметност и културу Златна греда.

Живи у Новом Саду.

*

Stevan Bradić was born in 1982, in Novi Sad, Serbia. He graduated at the Department for Comparative literature of the Faculty of Philosophy in Novi Sad. He got his master's degree at the same Department as well as from the Department of English of Stockholm University. He got his PhD at the Faculty of Philosophy in Novi Sad.

He writes poetry, essays, criticism and translates from English. He has published three books: *U kotlarnici* (poetry, 2013), *Simulacija i gastronomija* (monograph, 2012), and, with three other authors, *Iz senke stiha* (poetry, 2012).

He works at the Department for Comparative Literature of the Faculty of Philosophy in Novi Sad.

He is a member of the editorial board of the magazine for literature, art, culture and thought *Zlatna greda*.

He lives in Novi Sad.

Јован Зивлак (1947, Наково), песник, есејист и критичар. У Новом Саду је дипломирао на Филозофском факултету на одсеку за Српски језик и књижевност. Био је главни уредник часописа *Поља*. Водио је издавачку кући *Светови*. Сада води издавачку кућу *Адреса*. Уредник је и покретач часописа *Златна греда* од 2001. године, а од 2006. и оснивач је и директор Међународног новосадског књижевног фестивала. Био је председник Друштва књижевника Војводине од 2002. до 2010. године.

Заступљен је у многим антологијама српске и светске поезије у земљи и иностранству. Књиге песама: *Бродар* (1969), *Вечерња школа* (1974), *Честар* (1977), *Троножац* (1979), *Чекрк* (1983), *Напев* (1989), *Зимски извештај* (избор, 1989), *Чегртуша* (1991), *Обретење* (избор, 1993, 1994, 1995), *Острво*, 2001, *Песме* (1979–2005), 2006, *О гајдама* (2010), *Они су ушли у дом наш* (2012), *Под облацима* (2014). Књиге есеја: *Једење књиге* (1996), *Аурине сенке* (1999), *Сећање и сенке* (2007), *Сабласти поезије* (2016).

Песничке књиге у преводу: *Trepied* (француски, 1981), *Penge* (мађарски, 1984), *Триножник* (македонски, 1985), *Зол гостин* (македонски, 1991), *Il cuore del mascalazone* (италијански, 1994), *Злу хост* (словачки, 1997), *Penitenta* (румунски, 1998), *Poemes choisis* (француски, 1999), *Зол гостин и други песни* (македонски), 2007, *Зл гост и*

други стихове (бугарски, 2008), *Gedichte, Miltelbuch 79* (немачки, 2009), *Despre gaide* (румунски, 2009), *Szczeliny czasu* (пољски, 2011), *Слизане* (бугарски, 2012), *Winterbericht* (немачки, 2013), *Зимски извештај* (македонски, 2014) *Le roi des oies* (француски, 2014), *Informe invernal* (шпански, 2014),

Приредио књиге: Јована Дучића, Данила Киша, Душана Васиљева, Милорада Павића: *Лазе Костића, Драгана Јовановића Данилова*, 2002...

Књижевне награде: Млада Струга 1974; Павле Марковић Адамов (поезија), 1992; Круна Деспота Стефана Лазаревића (поезија), 1993; Станислав Винавер (Једење књиге, есеј), 1995; Душан Васиљев (поезија), 1997; Награда Златна значка КПЗ Србије (књижевност и издаваштво), 1998; Награда Друштва књижевника Војводине за књигу године (*Аурине сенке*, есеј), 1999; Награда Стеван Пешић (целокупно дело), 2001; Октобарска награда града Новог Сада (књижевност), 2001; Милица Стојадиновић Српкиња (поезија), 2003; Велика Базјашка повеља (поезија), Темишвар, 2006; награда Димитрије Митриновић (поезија), 2010; награда Кочићево перо, 2014; награда

Арка 2014; награда Frontiera poesis, Румунија, 2015; награда Васко Попа, 2015, Књижевно жезло, Скопље, 2016; Награда Никита Станеску, Плоешти, 2017.

*

Zivlak, Jovan was born 1947 in Nakovo, Vojvodina, Serbia. He finished secondary school in Kikinda, and graduated from the University of Novi Sad with the degree in Serbian language and literature.

He was editor-in-chief of magazine for modern literature and theory "Polja" (Fields, 1976–1984) which was highly influential in ex-Yugoslavia, as it introduced and spread post-modern ideas and literature. He is currently editor-in-chief of the influential magazine for literature, art and culture "Zlatna greda" (Golden beam).

He was the head of Svetovi publishing, and during this period Svetovi (Worlds) published books of numerous important contemporary thinkers (from Foucault, Derrida to Baudrillard). He is now the manager of Adresa publishing. He is also the head of the International Literature Festival in Novi Sad, which he founded in 2006. In addition, Zivlak edited works of

well known Serbian authors... and wrote studies about them.

Jovan Zivlak has published eleven poetry and three essay volumes in the Serbian language so far (*Tronožac*, Čekrk, Napev, Zimski izveštaj Ostrvo, Pesme 1979–2005, O Gajdama, 2010, Pod oblacima, 2014).

His poems are in important anthologies of Serbian poetry at home and abroad, and his books have been translated into numerous languages (German, French, Italian, Polish, Hungarian, Bulgarian, Slovak, Macedonian, Romanian...): *Trepied*, Paris, 1981; *Poèmes choisis*, Laussane, 1999; *Gedichte*, Mittelebuch, Berlin, 2009; *Despre Gaide*, Temisoara, 2010; *Slizane*, Sofia, 2012; *Szczeliny czasy*, Warszawa, 2012; *Winterbericht*, Leipzig, 2013; *Le roi des oies*, Paris, 2014; *Informe invernal*, Ciudad de México, 2014); *Јован Зивлак*, ЗИМНИЙ ОТЧЕТ, Санкт – Петербург, 2017.

He have received many awards. Jovan Zivlak lives and works in Novi Sad.

Јан Красни је рођен у Београду 1984. године. Завршио је студије немачког језика и књижевности на универзитетима у Београду и Ростоку и студије медија на Универзитету у Констанцу. До сада је превео заједно са Златком Краснијем и самостално многе ауторе од Михаел Шпајера, Кито Лоренца, Марсел Бајер до Петера Хандкеа итд. Поред тога, превео је необјављену књигу Георга фон Хубента *35 година под социјализмом*.

Заједно са Златком Краснијем припремио је српско издање аустријског књижевног часописа *Подјум* (2009).

Од октобра 2009. године Красни је предавач на Филолошком факултету у Београду, а докторирао на истом факултету у Београду 2015.

*

Јан Krasni was born in Belgrade in 1984. After completing education at the "Stanković" school he studied German Language and Literature at the

Universities of Belgrade and Rostock and Media Studies at the University of Konstanz. So far he has translated, jointly with Zlatko Krasni and independently many authors from Michael Speir, Kito Lorenz, Marcel Bayer to Peter Handke, etc. In addition he has translated the so far unpublished book by Georg von Hübner *35 Years a sub-tenant of socialism*.

Together with Zlatko Krasni he prepared the Serbian edition of the Austrian literary magazine *Podium* and translated contributions (September 2009).

Since October 2009. Krasni has been a lecturer in the Languages Faculty in Belgrade, and he got his PhD 2015. at the same Faculty in Belgrade.

Валентина Клинка Зечевић рођена је 1975. године.

Филолошки факултет Универзитета у Београду, катедру за германистику, одсек за скандинавске језике, групу за дански језик уписала је 1993. године код професора Љубише Рајића и лектора за дански језик Вере Хагеманн, а дипломирала 1997. године. Имала је два студијска путовања у Данску, 1995. године као гост студент Универзитета у Копенхагену, и 1998. године као студент у Валлекилде Хоејсколе. Научни и стручни преводилац постаје 1997. године, а самим тим и члан Удружења за научне и стручне преводиоце у Београду, а 2000. године постаје судски преводилац за дански језик при Окружном суду у Београду.

Активно преводи са и на скандинавске језике, углавном дански. Удата је и има сина. Живи и ради у Београду.

*

Valentina Klinko Zečević born in 1975. In 1993 she enrolled Faculty of Philology, Belgrade University, department for German languages, culture and literature, section of Scandinavian languages, group for Danish language at professor Ljubiša Rajić and proofreader for Danish Vera Hagemann, and graduated in 1997. She had two study tour programmes in Denmark, in 1995 as a guest student at University of Copenhagen and in 1998 as a student at Vallekilde Højskole. She became scientific and technical translator in 1997, and thus the member of the Association of Scientific and Technical Translators of Serbia in Belgrade, and in 2000 she became a court interpreter for Danish at District court in Belgrade. She actively translates from and into Scandinavian languages, mainly Danish. She is married and has a son. She lives and works in Belgrade.

Миодраг Петровић, рођен 12. августа 1954. у Лођики (Јагодина).

Завршио је глуму на Академији уметности у Новом Саду 1978. у класи Миленка Маричића.

У Српском народном позоришту запослен од септембра 1978. до априла 1980. и од марта 1981. до данас.

Од септембра 2002. био је управник СНП-а и ову функцију је обављао до септембра 2003.

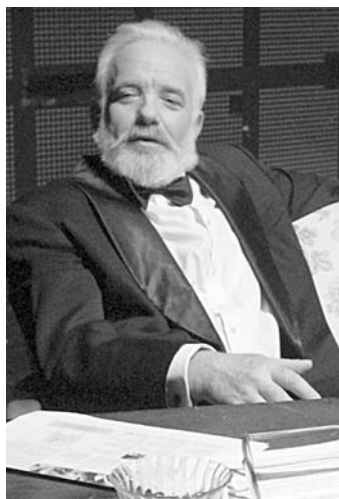
Обавља функцију вршиоца дужности директора Дrame СНП-а од новембра 2016.

Имао је дестине улога у делима класичног репертоара Српског народног позоришта као и у савременој драми. Играо је на филму и на телевизији.

Аутор је више песничких књига.

*

Miodrag Petrović, born 12 August 1954 in Ločika (Jagodina).

He finished Acting at the Academy of Arts in Novi Sad in 1978, class of Milenko Maričić. He was employed at Serbian National Theatre from September 1978 till April 1980 and since 1981.

He was the director of SNT from September 2002 to September 2003. Since November 2016 he has been on function of acting director of Drama at SNT.

He had dozens of roles in the classical repertoire of SNT as well as in contemporary plays. He appeared in films and television. He is the author of several books of poetry.

Виктор Радун Теон рођен је 1965. год. у Скопљу, Македонија.

Запослен је као професор економије и менаџмента на Универзитету Метрополитан у Београду. Живи у Новом Саду.

Учествовао у пројектима и бројним домаћим и међународним конференцијама и написао већи број научних радова из области менаџмента, маркетинга, глобалне економије.

Пише есеје из области књижевности, филозофије, геополитике и др. Превео са енглеског језика 25 књига из области књижевности, економије, менаџмента и филозофије. Учествовао на многим домаћим и међународним песничким манифестацијама.

Објавио следеће књиге: *Jaje jednoroga* (збирка поезије), 2008; *Конкуренција на нишану* (монографија из области маркетинга), 2008; *Светло у*

човеку (мистично-филозофска књига), 2010; *Вавилонски водопади* (збирка поезије), 2012; *Чудо Феникса* (збирка поезије), 2013; *Крв и ружа* (збирка поезије), 2016. Члан је Друштва књижевника Војводине.

*

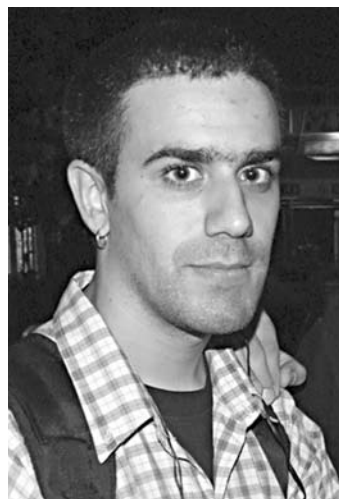
Viktor Radun Teon born in 1965 in Skopje, Macedonia. He works as a professor of economics and management at Metropolitan University in Belgrade. He took part in projects and numerous domestic and international conferences and wrote many scientific and technical works from the field of management, marketing, global economy. He has published essays on literature, philosophy, geopolitics etc. He translated from English language 25 books in the field of literature, economy, management and

philosophy. He participated in many poetic manifestations here and abroad.

He published the following books: *Jaje jednoroga* (book of poetry), 2008; *Konkurencija na nišanu* (monography from the field of marketing), 2008; *Svetlo u čoveku* (mystical and philosophical book), 2010; *Vavilonski vodopadi* (book of poetry), 2012; *Čudo Feniksa* (book of poetry), 2013; *Krv i ruža* (book of poetry), 2016. He is the member of Association of Writers of Vojvodina.

Живановић, Бранислав, рођен је 1984. године у Новом Саду. Завршио је основне и мастер студије на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом

Саду. Пише поезију, есеј и књижевну критику. Активан као реп артист. Заступа идеју да се поезија говори у реп маниру – *репоезија*: вербална перкусија са или без инструменталне пратње, што промовише кроз своја музичка издања и поетске и музичке наступе.

Учествовао је на слем такмичењима у оквиру Међународног новосадског књижевног фестивала на коме је данас главни уредник.

Објавио је књигу песама *Погледало* (2010), за коју је добио Бранкову награду, *Црно светло* (2012) и *Сидро*, 2017. године.

Један је од уредника портала за књижевност, филозофију и друштвену теорију, *Ризом*. Члан је Друштва књижевника Војводине. Живи у Новом Саду.

*

Živanović, Branislav was born 1984 in Novi Sad. He graduated from the Department of Comparative Literature, Faculty of Philosophy in Novi Sad. He writes poetry, essays and literary criticism. He is an active rap artist. He promotes the idea of delivering poetry in a rap manner – *rapoetry*: verbal percussion with or without music, and he promotes this on his music albums and poetry readings.

He has participated in slam poetry competitions which are a part of International Novi Sad Literature Festival. He is today chief editor of this slam competition.

He published collections of poetry *Pogledalo* (2010), for which he won Branko's Award, and *Crno svetlo* (2012).

ПРОГРАМ

ТРИНАЕСТИ МЕЂУНАРОДНИ НОВОСАДСКИ
КЊИЖЕВНИ ФЕСТИВАЛ

27–30. август 2018, Нови Сад

Друштво књижевника Војводине

27. август, понедељак

11:00

Брод "Театар" на Дунаву код моста Дуга
Прес конференција
Јован Зивлак, Владимир Гвозден, Србија;
Орелија Ласк, Француска; Кристофер Рид,
Енглеска; **Марија Жоао Кантињо,**
Португалија; Николај Јерјомин, Русија

18,00

Клуб "Абсолют" у Змај Јовиној – Разговор
Кристофер Рид, Енглеска; Орелија Ласк,
Француска; Миријам Рејес, Шпанија

19,30

Читање поезије са балкона клуба
"Абсолют"
Миријам Рејес, Шпанија; Орелија Ласк,
Француска; Бранислав Живановић, Србија;
Кристофер Рид, Енглеска; Милан Ненадић,
Србија; Кристина Молнар Рита, Мађарска;
Николај Јерјомин, Русија

21,00

Позориште младих
Свечано отварање
Миријам Рејес, Шпанија, Орелија Ласк,
Француска; Моника Ринк, Немачка; Наталија
Апрељскаја, Русија; Кристофер Рид; Енглеска;
Милан Ненадић, Србија

28. август, уторак

9,30 сати

Градска библиотека Нови Сад
Уручење 58. Бранкове награде
Гост програма добитник Међународне награде
Нови Сад, Хосе Анхел Сиљеруело

11,30

Полазак аутобуса у поесету манастирима на
Фрушкој гори

18,30

Градска библиотека у Новом Саду
О шпанској поезији говори Хесус Авгадо;
песник, критичар, приређивач. Поезију на
српском говори Миодраг Петровић, глумац
Српског народног позоришта.

Учествују Хосе Анхел Сиљеруело, Миријам
Рејес, Хесус Авгадо.
Превод Душка Радивојевић
Програм савремене шпанска поезије је
реализован у сарадњи Градске библиотеке у
Новом Саду.

21:00.

Читање поезије у Кафеу Изба
Таис Ернтофт, Данска; Марија Жоао Кантињо,
Португалија; Николај Јерјомин, Русија;
Клаудија Габлер, Немачка; Ева Харкаи Ваш,
Србија; Јан Кшиштоф Пјасецки, Пољска;
Барбара Делаћ, добитница Бранкове награде,
Црна Гора

29. август, среда

Градска библиотека Нови Сад
10:00–12,30 и 14,30–17:00
Симпозијум на тему "Књижевност и зло".
Учествују:
Алпар Лошонц, Драган Проле,
Владимир Гвозден, Корнелија Фараго,
Бојан Јовановић, Срђан Дамњановић,
Дамир Смиљанић, Виктор Радун Теон

18,00

Клуб "Абсолют" – Разговор
Моника Ринк, Немачка; Марија Жоао
Кантињо, Португалија; Хесус Авгадо,
Шпанија

19,30

Читање поезије са балкона клуба "Абсолют".
Таис Ернтофт, Данска; Марија Жоао Кантињо,
Португалија; Клаудија Габлер, Немачка;
Наталија Апрељскаја, Русија; Јан Кшиштоф
Пјасецки, Пољска; Ева Харкаи Ваш, Србија;
Маркус Ролоф, Немачка; Веселин Мишнић,
Србија

21,00

Читање поезије у Кафеу Бистро
Маркус Ролоф, Немачка; Веселин Мишнић,
Србија; Кристина Молнар Рита, Мађарска;
Бранислав Живановић, Србија

Уручење Међународне књижевне награде
"Нови Сад" Хосе Анхел Сиљеруело

PROGRAMME

THE THIRTEENTH INTERNATIONAL NOVI SAD
LITERATURE FESTIVAL

27th–30th August 2018, Novi Sad
Association of Writers of Vojvodina

Monday, 27th August

11,00 am

THE SHIP THEATAR, Belgrade quay

Press conference

Jovan Zivlak; Vladimir Gvozden, Serbia; Aurelia Lassaque, France; Christopher Reid, England; Maria João Cantinho, Portugal; Nikolaj Jeriomin, Russia

6,00 pm

Club Absolut in Zmaj Jovina Street – interviews
Aurelia Lassaque, France; Christopher Reid, England; Miriam Reyes, Spain

7,30 pm

BALCONY ABSOLUT IN ZMAJ JOVINA STREET

Miriam Reyes, Spain; Aurelia Lassaque, France; Branislav Živanović, Serbia; Christopher Reid, England; Milan Nenadić, Serbia; Nikolaj Jeriomin, Russia; Molnár Krisztina Rita, Hungary

9,00 pm

Theatar of the Juth

Opening

Miriam Reyes, Spain; Aurelia Lassaque, France; Monika Rinck, Germany; Наталья Борисовна Апрельская, Russia; Christopher Reid, England, Milan Nenadić, Serbia

Tuesday, 28th August

9,30 am

City Library of Novi Sad, Dunavska 1

Awarding the best young poet in Serbia – Brankova nagrada (Branko's Award), 58th time. Branko's award is the most important poetry prize in Serbia for young poets. Guest of the Program: winner of Literary award Novi Sad, José Ángel Cilleruelo

11,30 am

Bus departure to mountain Fruška Gora, a visit to serbian monasteries

6,30 pm

City Library of Novi Sad, Dunavska 1

Contemporary Spanish poetry in focus

Speech on contemporary Spanish poetry by Jesus Augado, literary critic, poet and editor.

Participate: José Ángel Cilleruelo, Miriam Reyes Spain. Poetry in Serbian is read by Miodrag Petrović, actor from the Serbian national theatre. Simultaneous translation is provided
The Program Contemporary Spanish poetry is realized in cooperation with City Library of Novi Sad

9,00 pm

Caffe Izba

Theis Oerntoft, Denmark; Maria João Cantinho, Portugal; Nikolaj Jeriomin, Russia; Claudia Gabler, Germany; Jan Krzysztof Piasecki, Poland; Eva Harkai Vass, Serbia; Barabara Delač, Winner of Branko's award, Montenegro

Wednesday, 29th August

City Library of Novi Sad, Dunavska 1

10,00 am – 1,00 pm and 3,00 pm – 6,00 pm

Symposium

Literature and evil

Participate: Alpar Lošonc, Dragan Prole, Vladimir Gvozden, Kornelija Farago, Viktor Radun Teon, Bojan Jovanović, Srđan Damjanović, Damir Smiljanić

6,00 pm

Club Absolut in Zmaj Jovina Street – interviews
Monika Rinck, Germany; Maria João Cantinho, Portugal; Jesus Augado; Espain

7,30 pm

BALCONY ABSOLUTE IN ZMAJ JOVINA STREET

Theis Oerntoft, Denmark; Maria João Cantinho, Portugal; Claudia Gabler, Germany; Jan Krzysztof Piasecki, Poland; Eva Harkai Vass, Serbia; Veselin Mišnić, Serbia; Наталья Борисовна Апрельская, Russia; Marcus Roloff, Germany

9,00 pm

Caffe Bistro

Marcus Roloff, Germany; Molnár Krisztina Rita, Hungary; Jan Krzysztof Piasecki, Poland; Veselin Mišnić, Serbia; Branislav Živanović, Serbia

10,30 pm

International Literary Award of Novi Sad. Winer José Ángel Cilleruelo

Превод текстова у Каталогу:

Стеван Брадић, Душка Радивојевић, Виктор Радун Теон, Драган Бабић,
Милица Станковић, Милена Алексић

Коректура:

Јони

Чланови жирија за Бранкову награду

Марија Шимоковић, Стеван Брадић, Бранислав Живановић

Jury of Branko's Award

Marija Šimoković, Stevan Bradić, Branislav Živanović

Савет Фестивала:

Јован Зивлак, директор Фестивала
Владимир Гвозден, Зоран Ђерић, Давид Кеџман Дако, Стеван Брадић, Илеана Урсу, Михал Ђуга,
Алпар Лошонц, Мирјана Марковић, Бранислав Живановић, Драган Бабић

Board of Festival:

Jovan Zivlak, Director of the Festival,
Vladimir Gvozden, Zoran Đerić, David Kecman Dako, Stevan Bradić, Ileana Ursu, Mihal Ćuga, Alpar Lošonc,
Mirjana Marković, Branislav Živanović, Dragan Babić

Друштво књижевника Војводине, 21000 Нови Сад, Браће Рибникар 5
Association of Writers of Vojvodina, 5 Braće Ribnikar St., 21 000 Novi Sad
Tel. +381 21 6542-432, 6542-431
Bank account: 340 – 2030 – 48;
www.dkv.org.rs; e-mail: zlatnagreda@neobee.net
www.facebook.com/InternationalNoviSadLiteratureFestival

Caffe
Bistro

ABSOLUT
Club

**studentski
kulturni
centar
novi sad**

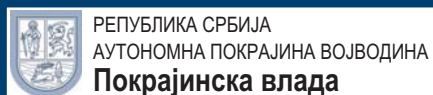
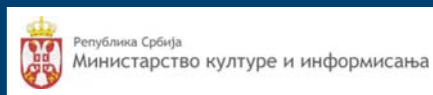

НОВИ САД
ГРАДСКА БИБЛИОТЕКА

Design Kinshasa • **Print** MBM plas, Novi Sad • **Board of programme:** Jovan Zivlak, Director of the Festival, Vladimir Gvozden, Zoran Đerić, David Kecman Dako, Stevan Bradić, Ileana Ursu, Mihal Đuga, Alpar Lošonc, Mirjana Marković, Branislav Živanović, Dragan Babić • **Društvo književnika Vojvodine**, 21000 Novi Sad, Braće Ribnikar 5, Srbija • **Association of Writers of Voivodina**, 21000 Novi Sad, 5 Braće Ribnikar St, Serbia • Tel. +381 21 6542-432, 6542-431 • Bank account: 340 – 2030 – 48
• www.dkv.org.rs • www.facebook.com/InternationalNoviSadLiteratureFestival
– **Međunarodni novosadski književni festival** • e-mail: zlatnagreda@neobee.net

Каталог је сепарат часописа ЗЛАТНА ГРЕДА број 202/203

Покрајински секретаријат за културу и јавно информисање
Булевар Михајла Пупина бр. 16, 21000 Нови Сад

Библиотека Глигорије Возаровић
Сремска Митровица

Народна библиотека Вељко Петровић
Бачка Паланка

УПРАВА ЗА КУЛТУРУ
ГРАДА НОВОГ САДА

Hotel Vojvodina
Trg slobode 2, 21000 Novi Sad, Srbija